Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XII, Seria II-a, Nr. 2240 | 4 PAGINI — 20 BANI | Duminică 15 iulie 1956

Să dăm viață hotărîrilor Congresului U. T. M.

Congresul al II-lea al Uniunii Tineretului Muncitor constituie un eveniment de seamă în istoria mișcării de tineret din patria noastră. Lucrările sale au făcut bilanțul muncii rodnice desfășurate de U.T.M. — sub conducerea înțeleaptă a partidului — pe frontul construcției socialiste. Congresul a oferit prilejul unui larg schimb de experiență, răspîndirii metodelor înaintate de muncă folosite de organizațiile U.T.M. Analiza profundă și multilaterală a activității noastre făcută de Congres constituie pentru toți utemiștii și tinerii un îndemn spre noi înfăptuiri pe linia realizării marilor idealuri ale clasei muncitoare.

Incepînd chiar din zilele Congresului, utemiștii, tinerii au trecut la studierea importantelor documente elaborate de Congres. Studierea cuvîntării tov. Gh. Gheorghiu-Dej la cel de al II-lea Congres al U.T.M., a rezoluției Congresului, a scrisorii adresată de Congres Comitetului Central al partidului au dus și duc la inițierea a numeroase acțiuni menite să îmbunătățească activitatea organizației noastre. In fabrici și uzine, pe șantiere, utemiștii și tinerii îndrumați de comuniști, duc mai departe bătălia pentru mărirea productivității muncii, reducerea prețului de cost, obținerea unor produse de calitate superioară. In aceste zile pe ogoare, tineretul, laolaltă cu întreaga țărănime muncitoare, este antrenat în fierberea muncilor agricole, în lupta pentru obținerea unei recolte bogate.

Acum, în întreaga țară se organizează studierea sistematică a documentelor celui de al II-lea Congres al U.T.M. Un accent deosebit se va pune pe studierea documentelor de către activul U.T.M. Plenarele comitetelor regionale, raionale și orășenești împreună cu activul U.T.M. vor dezbate pe larg aceste documente trăgînd concluzii practice pentru viața organizației respective, care va sta de asemenea în centrul dezbaterilor. Vor urma adunări generale deschise ale organizațiilor de bază U.T.M. din întreprinderi, instituții, S.M.T., G.A.S., G.A.C., sate, unități militare unde dezbaterea documentelor va fi de asemenea un prilej de analizare profundă a muncii, de clarificare ideologică a utemiștilor, de îmbogățire a metodelor de muncă, de descătușare a inițiativelor. Este greșită însă practica unor organizații de a aștepta cu brațele încrucișate sosirea „dispozițiilor" și ținerea plenarelor regionale U.T.M.; citirea și studierea documentelor Congresului trebuie organizată pe grupe, pe brigăzi, pe secții etc. peste tot fără întîrziere și necondiționat.

Studierea și dezbaterea documentelor Congresului, dar mai ales însușirea și traducerea în viață a bogatelor învățăminte ce se desprind din ele, presupune o vastă muncă politică și organizatorică fără de care nu se poate asigura succesul acestei mari acțiuni.

Plenarele comitetelor regionale, raionale și orășenești vor trebui pregătite cu minuțiozitate. Expunerile la aceste plenare vor trebui să analizeze în profunzime, în spirit critic și autocritic munca organizației respective, să ridice problemele cele mai arzătoare, specifice locului. Astfel, de exemplu la plenara comitetului regional U.T.M. Craiova ar fi indicat să se vorbească în primul rînd despre contribuția tineretului la obținerea unor recolte bogate, la transformarea socialistă a agriculturii, la plenara comitetului raional Petroșani, despre lupta tineretului pentru cărbune etc. La plenarele comitetelor orășenești U.T.M. Cluj, Iași, București, un loc însemnat în dezbateri va trebui rezervat discutării problemelor ridicate de viața studențească. Un asemenea mod de orientare a expunerilor și discuțiilor este menit să preîntîmpine risipirea forțelor și să ducă la concentrarea lor în jurul problemelor celor mai arzătoare din organizația respectivă. In urma unor asemenea plenare se vor putea stabili măsurile politico-organizatorice cele mai potrivite, în vederea aplicării în viață a sarcinilor ce rezultă din documentele Congresului.

La plenarele comitetelor regionale, raionale și orășenești trebuie să fie promovat spiritul critic și autocritic, ele trebuie să se desfășoare astfel încît să ducă la ridicarea nivelului muncii de organizație, la întărirea democrației interne, la activizarea masei de utemiști.

Documentele Congresului cheamă tineretul la luptă și mai asiduă, la o muncă și mai organizată pentru învingerea greutăților și a lipsurilor. De aceea studiul documentelor trebuie să fie urmat întotdeauna de fapte. Insușirea bogatelor învățăminte ce se desprind din documentele Congresului trebuie să ducă la mărirea contribuției tineretului în producție și pe ogoare, să-l mobilizeze și mai mult la însușirea bogățiilor științei și culturii.

Comitetele regionale, raionale și orășenești trebuie să se îngrijească ca fiecare tovarăș care a fost delegat la cel de al II-lea Congres al U.T.M. să participe la adunări deschise ale organizațiilor de bază în care să povestească tineretului despre dezbaterile ce au avut loc la Congres.

Cu cît vor fi antrenați mai mulți tineri la dezbaterea și aplicarea concretă, creatoare a hotărîrilor Congresului, cu atît mai repede se vor transforma acestea în fapte vii, cu atît mai repede vor fi înlăturate lipsurile esențiale din activitatea organizațiilor U.T.M. Insușirea și aplicarea creatoare a bogatelor învățăminte ce se desprind din lucrările celui de al II-lea Congres al U.T.M. va duce inevitabil la ridicarea muncii organizației pe o treaptă mai înaltă.

Să muncim cu toate forțele noastre tinerești pentru a da viață hotărîrilor Congresului U.T.M.

„Scînteia tineretului"

Iolanda Balaș a stabilit un nou record mondial

Cu prilejul unui concurs de selecție al atleților romîni în vederea Jocurilor Olimpice de la Melbourne, sîmbătă pe stadionul Republicii, tînăra noastră campioană Iolanda Balaș a realizat o

performanță excepțională, stabilind un nou record mondial în proba de săritură în înălțime cu rezultatul de 1,75 m. Performanța atletei noastre este superioară cu 1 cm. recordului mondial deținut pînă acum de Thelma Hopkins (Anglia cu 1,74 m.).

In continuă ascendență de formă, Iolanda Balaș s-a situat în acest sezon printre cele mai bune atlete din lume la această probă, dominînd toate concursurile la care a participat. Nu de multă vreme ea stabilise un nou record al țării cu o performanță de 1,71 m. La un scurt interval Balaș reușește să-și înscrie numele pe tabloul de onoare al recordmanilor mondiali.

Concursul a început de la 1,62 m. înălțime care a fost trecută cu ușurință de Balaș, apoi la 1,68 m. campioana noastră arată aceeași siguranță. La cererea Iolandei Balaș stacheta a fost înălțată la 1,72 m. Un elan elegant și o zvîcnire peste stachetă și Iolanda a făcut primul mare pas către doborîrea recordului mondial. Apoi ștacheta a fost așezată direct la 1,75 m. și măsurată cu minuțiozitate de oficiali. Prima încercare a fost ratată deoarece Balaș după cum ne-a declarat imediat a avut un elan mult prea lent. Campioana noastră nu s-a descurajat și imediat a făcut o nouă tentativă, „zburînd" pur și simplu. Recordul mondial a fost bătut.

Iolanda Balaș, care nu a împlinit încă 20 de ani este prima sportivă romîncă deținătoare a unui record mondial de atletism.

—◇○◇—

In lupta pentru recoltă

In întrecerea socialistă și patriotică desfășurată în regiunea București pentru terminarea grabnică a recoltării păioaselor, colectiviștii, țăranii muncitori întovărășiți și cei cu gospodărie individuală din raionul Giurgiu au ocupat locul al doilea în regiune și totodată pe țară. In seara zilei de 14 iulie, prin recoltarea a peste 25.000 ha. cultivate cu orz și grîu, au terminat secerișul la aceste păioase.

In munca de recoltare s-au situat fruntași colectiviștii din Putineiu, Frătești și Ghizdariu, întovărășiții din Bălanu, Plopșoru și Pietrele și țăranii muncitori cu gospodărie individuală din Puieni, Arsache și Malu. De cîteva zile colectiviștii din Frătești și Putineiu și țăranii muncitori din Oinacu, Braniște și alte sate au început treierișul.

Se alătură chemării la întrecere

Brigadierii, muncitorii, tehnicienii, funcționarii și inginerii de pe șantierul conductei de aducțiune a apei Prut-Iași au primit cu deosebit interes chemarea adresată de colectivul de constructori al șantierului național al tineretului de la Năvodari pentru întîmpinarea cu noi succese în muncă a zilei de 23 August.

Insuflețiți de dorința vie de a traduce în viață sarcina măreață încredințată de către partid și guvern pentru a asigura orașului Iași aprovizionarea cu apă potabilă în termenul stabilit ne angajăm ca în cinstea zilei de 23 August să realizăm planul de producție pe perioada 1 iulie — 23 August în proporție de 103 la sută.

In vederea asigurării îndeplinirii sarcinii de dare în folosință a ansamblului de construcții hidrotehnice pentru alimentarea cu apă a orașului Iași, vom executa numeroase lucrări, depășind termenele prevăzute inițial. Printre ele se află: pînă la 23 August 1956 vom monta 3 km. conductă de aducțiune depășind cu 4 la sută planul fizic; vom termina la 15 august, cu 5 zile înainte de termenul fixat, turnarea unui rezervor cu o capacitate de 5000 m.c.; vom executa pînă la 20 august, cu 4 zile înaintea termenului planificat, fundațiile la stația de repompare; vom termina terasamentele drumului Holboca—Tuțora (circa 140.000 m.c.) și infrastructura podului peste rîul Jijia pînă la 20 august.

Pentru realizarea acestor angajamente vom lua mai multe măsuri tehnico-organizatorice, printre care:

betoanele se vor turna centralizat folosind stații de preparare perfecționate la cele trei complexe de construcții ale șantierului; vom extinde lucrul în două și trei schimburi de săpături mecanizate cu screpere și dragline, turnări de betoane, transporturi auto etc.

Șeful șantierului, Ing. I. DUAGI
Organizator U.T.M. V. BURLACU
Secretar org. de bază P.M.R. Ing. J. GOLDȘTEIN
Președintele comitetului de întreprindere C. TARTACUȚĂ

Elevii vor fi pregătiți multilateral

Hotărîrea C.C. al P.M.R. și a Consiliului de Miniștri privitoare la îmbunătățirea învățămîntului de cultură generală din țara noastră e primită cu bucurie de cadrele noastre didactice întrucît ea creează condițiile apropierii învățămîntului de problemele înaintate pe care le ridică economia și tehnica.

Pe baza experienței Școlii medii mixte nr. 1 din Mediaș pot afirma că absolvenții școlii de 10 ani, posedă o anumită cultură generală, dar cunoștințele lor nu corespund întru totul cerințelor mari ale societății noi în construcție.

Aceste neajunsuri vor fi înlăturate începînd cu viitorul an școlar.

Școala noastră s-a preocupat și înainte de a ajuta pe elevi să cunoască principiile științifice de la baza producției industriale și agricole, să cunoască utilajul de bază și să-și formeze deprinderea de a-l mînui. In acest scop a acordat o atenție deosebită problemei legării teoriei cu practica în cazul predării matematicii, fizicii, chimiei, științelor naturii, și a organizat un atelier cu secțiile lăcătușerie, tîmplărie, electricitate și un lot școlar de experiență.

Munca de atelier a ajutat pe elevi să se deprindă cu mînuirea corectă a unor unelte și să confecționeze ei înșiși unele piese necesare școlii.

Ceea ce am realizat reprezintă doar un început. Sarcinile cuprinse în Hotărîre sînt mult mai cuprinzătoare. Rezultatele obținute pînă în prezent ne încurajează să muncim mai hotărît pentru dobîndirea unor succese mult mai mari.

BARNA VASILE
director al Școlii medii mixte nr. 1 Mediaș

—◇○◇—

Recepție la legația Franței

Cu prilejul zilei de 14 iulie, sărbătoarea națională a Franței, sîmbătă seara trimisul extraordinar și ministru plenipotențiar al Franței la București, dl. Pierre Francfort, a oferit o recepție la sediul legației.

La recepție au participat: Gh. Gheorghiu-Dej, Chivu Stoica, Gh. Apostol, I. Chișinevschi, Al. Moghioroș, Al. Drăghici, general colonel Leontin Sălăjan, Șt. Voitec, S. Bughici, acad. C. I. Parhon, Gr. Preoteasa, Constanța Crăciun, acad. I. Murgulescu, acad. P. Constantinescu-Iași, acad. M. Ralea, Șt. Cleja, Ion Pas, Ana Toma, Radu Mănescu, funcționari superiori din Ministerul Afacerilor Externe, Ministerul Comerțului Exterior și alții.

Au participat șefi ai misiunilor diplomatice, acreditați la București și alți membri ai corpului diplomatic.

Printre invitați se găseau numeroși oameni de știință, artă și cultură: academicienii Tudor Arghezi, M. Beniuc, Al. Graur, Iorgu Iordan, dr. A. Kreindler, dr. Marius Nasta, dr. Șt. S. Nicolau, G. Oprescu, Al. Rosetti, Tudor Vianu; artistul poporului George Georgescu; maeștrii emeriți ai artei M. Andricu, Sabin Drăgoi, W. Siegfried; Vasile Moldovan, directorul Teatrului Național „I. L. Caragiale" și alții.

Erau de asemenea prezenți René Dumont, profesor la Institutul Național Agronomic și la Institutul de Științe Politice al Universității din Paris, Chombart de Lauwe, profesor de economie agrară la Școala Națională de agricultură „Legrignon", Marc Maurette, regizor de film.

Recepția s-a desfășurat într-o atmosferă cordială.

IN PRAGUL VIEȚII

Anii au trecut în zbor, unul după altul. Au fost însă ani frumoși, de neuitat, plini de frămîntări și iscodiri pe drumul creației, plini de învățăminte și împliniri. Talentului i s-au adăugat cunoștințele necesare muncii de creație, sfaturile și îndrumările profesorilor.

După 6 ani de studii temeinice, Victor Gaga, Doina Elias-Trifan și Alexandrina Pop, absolvenți ai clasei de sculptură din cadrul Institutului de arte plastice „Ion Andreescu" din Cluj, aduc ultimele retușări lucrărilor lor de diplomă.

„Lucrările sînt bune — ne-a spus profesorul universitar Koos Andrei. Ele dovedesc un deosebit simț artistic. Vă spun sincer că sînt mîndru de acești tineri care au căutat ca, prin mijloacele ce le-au stat la dispoziție, să adîncească problema ce i-a frămîntat, să realizeze lucrări izvorîte din viața însăși".

Intr-adevăr, cei trei absolvenți au reușit să dea viață lutului. Pentru a-ți da seama de acest lucru, este suficient să-ți oprești privirile asupra rodului muncii lor, asupra compozițiilor

„Greviști la Lupeni" este compoziția lui Victor Gaga. Basorelieful reprezintă un grup de greviști de la Lupeni (1929) din întunecații ani de exploatare. Compoziția constituie un tot armonios închegat, fiecare detaliu, fiecare om fiind studiat cu atenție și migală.

„Bihorencele" — este compoziția tinerei Alexandrina Pop. Două țărănci tinere au fost la izvor, iar acum urcă dealul cu ulcioarele pline cu apă. Privindu-le, întrezărești parcă o zi frumoasă de vară, cu cer senin, o zi frumoasă ca însăși viața nouă de azi. Pe chipurile acelor două țărănci este întipărită o voioșie caracteristică tinereții, iar ochii și zîmbetul exprimă dragostea de viață. Privindu-le simți parcă un imbold să alergi alături de ele, să te bucuri de viață și frumusețile ei

Dragostea curată între tineri, acest sentiment veșnic tînăr, este deosebit de expresiv redată în lucrarea tinerei Doina Elias-Trifan. Flăcăul i-a adus fetei în dar o basma. Chipul lui, pe care s-a întipărit o ușoară emoție, urmărește atent ce efect a avut aceasta asupra dragei lui. Ea privește plăcut surprinsă. Are întipărite pe față și un sentiment de satisfacție, și o ușoară cochetărie. Nu înseamnă aceasta, în fond, că la fel este primită și dragostea lui?

Aceste sculpturi se găsesc acum la Expoziția lucrărilor de diplomă din pavilioanele A și B ale Parcului de cultură și odihnă din București.

Fotoreportaj: I. MICLEA

O zi pe noile șantiere ale regiunilor răsăritene și nordice ale U.R.S.S.

COMSOMOLIȘTI inimi înflăcărate

O nouă scînteie — Chemarea C. C. al P.C.U.S. și a Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. adresată tineretului sovietic — a înviorat flacăra inimilor comsomoliste, a stîrnit un nou avînt în rîndurile tineretului sovietic. Noi și noi tineri sovietici sînt hotărîți să reediteze faptele de eroism ale comsomoliștilor care au înălțat orașul Komsomolsk-pe-Amur, Magnitogorskul. Ziarele sovietice, și mai ales „Komsomolskaia pravda", relatează zi de zi despre plecarea a noi detașamente de tineri, de comsomoliști, pe șantierele celui de al 6-lea plan cincinal, pe noile șantiere din răsăritul și nordul țării.

Intr-unul din numerele sale recente, „Komsomolskaia pravda" consacră două pagini muncii pline de abnegație a tinerilor voluntari pe șantierele din regiunile răsăritene și nordice ale țării.

Iată ce aflăm dintr-o corespondență din Komsomolsk-pe-Amur, publicată în numărul susamintit:

A fost așezată ultima cărămidă

La 12 iunie, Komsomolsk-pe-Amur și-a sărbătorit a 24-a aniversare. In această zi de sărbătoare, pe numeroasele șantiere ale orașului tinereții au continuat să se înalțe clădirile întreprinderilor, caselor de locuit, instituțiilor de cultură.

Brigada comsomolistă de zidari a lui Serghei Folomeev a depus ieri ultimul rînd de cărămizi la clădirea cu trei etaje a fabricii de confecții ce se construiește la Komsomolsk-pe-Amur. In urma zidarilor înaintează brigada de dulgheri a lui Iakov Deriannih. In aripa dreaptă ea a așezat căpriorii pentru acoperiș. Dulgherii lucrează cu spor.

Brigada complexă a lui Alexei Emelianov a trecut deja să lucreze pe șantierul clădirii cu patru etaje destinată muncitorilor fabricii de confecții. Brigada e compusă din oameni veniți din diferite colțuri ale țării. Ivan Kriukov a sosit din Stalinsk, șeful brigăzii și Mihail Kleșnea — din Omsk, Iuri Varhoturov și Vasili Garinov — din Kazan. Și ceilalți membri ai brigăzii au sosit din locuri îndepărtate. Ei s-au calificat aici, la școala de constructori. Au îndrăgit orașul ridicat de predecesorii lor și continuă construcția lui cu drag.

In centrul orașului, acolo unde cu trei luni în urmă era un teren viran, se află în prezent o școală nouă cu trei etaje. Zidurile acestei clădiri frumoase au fost ridicate în două luni. In prezent se desfășoară intens lucrările de finisare a fațadei clădirii și a încăperilor interioare.

Cu prilejul aniversării orașului, la comitetul de Comsomol al orașului Komsomolsk-pe-Amur a sosit o telegramă din orașul Hmelnițki. Textul telegramei a fost adoptat în adunarea comsomoliștilor din oraș și regiune care pleacă pe șantierele din Donbass. Tinerii patrioți transmit celor din Komsomolsk felicitări cu ocazia sărbătoririi orașului și comunică: „Sărbătoarea voastră coincide cu plecarea a 300 comsomoliști din regiunea Hmelnițki în Donbass. Urmînd exemplul constructorilor orașului tinereții noi vom depune toată strădaința pentru a justifica încrederea partidului și guvernului".

Și constructorii din Komsomolsk așteaptă să le sosească noi „contingente". Volumul de lucrări crește cu fiecare zi. Proaspeții sosiți vor fi întîmpinați cu dragoste de gazde.

La gara din Sverdlovsk

Intr-o scurtă informație a sa, corespondentul propriu al „Komsomolskaia pravda" pentru regiunea Sverdlovsk relatează următoarele:

„Azi, 12 iunie, comsomoliștii și tineretul din Sverdlovsk au întîmpinat primul detașament de trimiși ai Comsomolului pe șantierele din Ural. Este ora 7,30 dimineața. Se apropie de peron trenul Moscova-Omsk, cu care călătoresc 260 tineri și tinere din regiunea Moscova, trimiși pe șantierul combinatului de aluminium din orașul Kamensk-Uralsk. Voioșii călători se revarsă pe ușile vagoanelor. Strîngeri de mîini, salutări. Patruzeci de minute trec pe neobservate. Locomotiva fluieră din nou.

Peste trei ore trenul intră în gara Sinarskaia; peronul e plin de oameni care au venit să-i întîmpine pe noii locuitori. Aici e

CONTINUARE IN PAG II-a

„Chestiuni arzătoare"

O dimineață de iulie brăzdată de primele raze de soare. Trenul de Giurgiu își face cursa obișnuită. La Vidra cobori și te îndrepți spre comitetul raional U.T.M.

De la portița străjuită de-o parte și de alta de copaci bogat înveșmîntați, privești în curtea unde o minge de volei saltă alene de la un om la altul. Aproape că n-ai vrea să le strici jocul. Totuși...

— Găsesc pe cineva din biroul comitetului raional?

— Da! Iată-l pe tovarășul prim-secretar — îți indică unul dintre jucători. Te apropii de primul secretar. Un om nu prea înalt, îndesat, urmărind cu atenție mingea ți se prezintă încet, aproape imperceptibil: Nicolae! In sfîrșit, mingea intră în repaus iar tu poți să schimbi cîteva vorbe cu primul secretar.

Așa afli că tot activul raional trăiește o perioadă de ședințe începută de vreo două zile și care desigur va mai dura încă vreo două. Sînt chestiuni arzătoare care trebuie puse la punct și a căror discutare nu se poate face cu una, cu două. Ele necesită ședințe ample, cu întreruperi pentru pauze și după un program în așa fel alcătuit, încît oamenii să nu-i simtă povara. Iată de ce dimineața ei țin o ședință-două, după masă mai joacă puțin volei, trag o fugă pe la Sabar unde se răcoresc făcînd cîte o baie zdravănă, se întorc de mai țin vreo ședință în care se discută diferite planuri, rapoarte și note informative, redactează o serie de sinteze și la urmă, plini de patos creator se deplasează „pe teren", adică spre București, de unde se întorc a doua zi și o iau de la început.

Principalul însă este că pe frontispiciul tuturor acestor acțiuni sclipește lozinca: „spic cu spic — patriei snop", lozincă ce se află pe buzele fiecărui activist. Toate ar fi bune dacă această lozincă ar fi pusă în practică. Dar, după cum se știe, în raionul Vidra campania de recoltat nu prea merge bine. O parte din vină desigur o poartă și activiștii comitetului raional U.T.M., care ar fi putut să scurteze mult de tot ședințele, pentru a folosi timpul în scopul antrenării tineretului la desfășurarea în condițiuni optime a campaniei. Pînă una-alta îi lași cu ședințele lor și o iei de unul singur către lanul cu grîu al gospodăriei agricole colective „Tudor Vladimirescu" care nu-i decît pe celălalt mal al Sabarului. Incerci să-i invîți și pe tovarășii activiști, dar îți dai seama că insiști de pomană. Admiri și de data aceasta caracterul lor dîrz, munca intensă pe care o depun în folosul campaniei de recoltare...

★

Te afli la unul din lanurile de grîu ale gospodăriei agricole colective „Tudor Vladimirescu" din Vidra. Slabe adieri de vînt transformă lanul de aur într-o mare de valuri unduioase, șopotinde. Incolo, nici o mișcare. Cele două secerători-legători care de trei zile au început aici recoltatul, tac. Mereu se defectează. Ele n-au secerat pînă în acest moment nici măcar cinci hectare. Dar, iată că una din ele a început din nou să funcționeze. Secerătoarea, acționată de un K.D.-35 condus de utemistul Nicolae Ghigeanu, continuă să taie în plin. In urma lui Ghigeanu se înmulțesc mereu șirurile de snopi. Păcat însă că nu-i strînge nimeni. Așa vor sta și la noapte și mîine. Președintele colectivei, Dan Ilie, spune că brigada de cîmp a fost planificată abia de luni pentru strînsul grîului; căci după dînsul nu-i mare grabă, că va căra snopii direct la arie, fără să-i mai pună în clăi. Deocamdată nu-l preocupă nici faptul că tractoriștii ar fi putut să înceapă și dezmiriștitul. Nu-l preocupă nici problema amenajării ariei. Toate acestea sînt chestiuni care se pot rezolva și într-un viitor apropiat. Nu mai încerci să-l contrazici. Omul are planul lui, are felul lui de a munci. N-ai decît să te întorci la comitetul raional U.T.M. Tare ai mai vrea să-i întrebi dacă nu cumva organizația U.T.M. ar fi putut să-i ajute pe colectiviști măcar la punerea în clăi a snopilor?!...

★

La comitetul raional U.T.M. s-a terminat cu ședințele. E sîmbătă după amiază. Peste tot s-a așternut o tăcere aproape ca de mormînt. Toți au plecat „acasă"... la București. A mai rămas doar îngrijitoarea...

Călugăreni! Nici aici la Călugăreni (o comună din raionul Vidra) nu găsești vreo situație mai brează pentru utemiști: chiar dacă la gospodăria agricolă colectivă „21 Decembrie" s-au recoltat și s-au treierat cele 6 hectare cu orz, chiar dacă s-a secerat mai mult de jumătate din grîu, chiar dacă mulți țărani muncitori cu gospodărie individuală au și dezmiriștit printre clăi. La Călugăreni, cu toate acestea, utemiștii nu fac nimic. Era vorba să amenajeze o arie care să se numească „Aria tineretului" dar pentru că ei nici nu s-au arătat pe acolo, pe bună dreptate aria n-a mai primit această denumire.

S-a zvonit totuși că la amenajarea și electrificarea ariei ar fi contribuit în mare măsură și tinerii. Ca să fim drepți, pînă duminică 8 iulie nu se amenajase altceva decît umbrarul — acțiune la care toată lumea spune că nu s-a zărit vreun utemist.

Cît despre electrificare, nici vorbă! Cel puțin pînă în prezent. Poate se va face de aici încolo!

După cum ați înțeles, nici la Călugăreni nu-i mare grabă. Utemiștii de aici în frunte cu secretarul lor, Tudorache Dumitru trăiesc o perioadă „calmă". Ei sînt descurajați deoarece Tudorache nu mai vrea să-i conducă. Deseori se întîmplă ca utemiștii de rînd să-l mobilizeze pe Tudorache la vreo acțiune oarecare. Și cum Tudorache încearcă mereu s-o facă pe surdul, nici ceilalți nu mai fac nimic. Cică „urmează exemplul secretarului".

Unii spun că la Călugăreni nu s-ar fi organizat nici o echipă de într-ajutorare, ba chiar că utemiștii de aici nici n-ar ști ce este o astfel de echipă. Dar tu nu crezi! S-ar putea să fie pur și simplu niște clevetiri!... S-ar putea totuși să fie și vreo urmare a muncii depuse de activul raional U.T.M. Vidra în legătură cu campania despre care e vorba.

DUMITRU TURTĂ

MAMA UTECISTULUI

Ciripind voioase, rîndunelele în stol trecură peste Mureș și se așezară în fianc de-a lungul unui gărduț care împrejmuia o căsuță țărănească, scundă, acoperită cu șindrilă și văruită în alb, așezată la marginea Luncii Bradului.

Pe cerdac, o femeie legată la cap cu o năframă își adoarme nepoțelul.

Tovarășul cu care venisem în sat, Mauriciu, deschide încetișor portița și-mi șoptește:

— Ea e, Maria Copoț... măicuța noastră.

Măicuța îl zărește și ea și, emoționată, tresare. Tresare dar nu se poate ridica. „El să fie oare ?". Il privește cu luare aminte. „Da, el este !"

Mauriciu se oprește în fața ei. O ajută să se ridice. Se privesc lung, în tăcere, își citesc parcă gîndurile... Cu mîinile-i puternice Mauriciu o îmbrățișează, iar capul măicuței se lasă încet pe pieptu-i de voinic:

— Ce bine că ai venit feciorule. Credeam că ai uitat de măicuța ta.

★

Infățișarea casei modeste în care locuiește de peste 30 de ani Maria Copoț e aceeași. Lui Mauriciu nu i se pare nimic schimbat. Aceleași paturi de lemn, lăcuite, pe pereți aceleași scoarțe înflorate. Un scrin demodat și o masă din fag fiert în mijlocul camerei. Doar perdeluțele care acoperă ochiurile ferestrelor sînt altele. Dar tot albe ca zăpada. Totul e ca în urmă cu ani, cînd comuniștii de pe Valea Mureșului se întruneau tainic, aci.

Incerc să mi-o închipui pe Maria Copoț în urmă cu 20 de ani. Mă ajută o fotografie îngălbenită de vreme, făcută à la minut, dar foarte expresivă. O față plăcută, netedă, cu trăsături regulate, cu ochi mari, pătrunzători.

De fapt, între Maria Copoț de astăzi și cea de acum 20 de ani nu e prea mare deosebire din punct de vedere fizic. Bunicuței, nu-i dai nici pe departe cei peste 55 de ani pe care îi are. Și totuși ceva (ce anume nu-mi pot da seama imediat), îi schimbă complect înfățișarea. O privesc îndelung, stăruitor, în timp ce ea ne îmbie să ne așezăm și se uită mereu cu drag la Mauriciu.

Am găsit-l în privirea femeii din portret e întipărită atîta suferință omenească și atîta îndîrjire amară, încît fără să vreau mă cutremur. Astăzi, ochii Mariei Copoț păstrează aceeași îndîrjire. Dar din expresia de suferință și durere nu mai găsești nici urmă, deși viața n-a crutat-o de loc.

★

...Fabrica de cherestea din Lunca Bradului a amuțit.

In a patra săptămînă de grevă, Ion Copoț, unul din capii greviștilor, fu chemat la direcție. Patronul, cu autoritatea întărită de jandarmii care se aflau în jurul său, l-a cerut să reînceapă lucrul. Copoț i-a răspuns răspicat:

— Nu !... Atîta timp cît nu veți satisface revendicările muncitorilor, cobza la care lucrez (circulatorul de retezat bușteni) va sta...

Au căutat să-l cumpere cu bani. A refuzat:

— Conștiința nu-i marfă. Nu mi-o vînd.

L-au amenințat, l-au bătut. El i-a sfidat.

Atunci l-au pus pe lista neagră.

Doi ani în șir a umblat Ion Copoț în căutare de lucru. Dar și patronii [illegible]

In acești doi ani, de fiecare dată cînd se întorcea seara acasă, [illegible]

— Nu-i bai Ioane. Trecem noi și [illegible]

Și vorbea astfel nu numai de dragul de a-l vedea pe Ion al ei bine dispus, ci și din convingerea că nu va mai trece mult și timpul acela despre care i-a vorbit chiar el, va veni. Negreșit va veni.

— Îi vom alunga pe burjui din țară — repeta ea copiilor cuvintele tatălui și ale altor comuniști tovarășii lui — și atunci un muncitor nu va mai sta fără lucru. Cu toții vom avea ce mînca. Și va fi bine !...

Toți muncitorii din Luncă cunoșteau convingerile lui Ion Copoț. Și pentru că printre ei s-a nimerit și un trădător, a aflat despre ele și jandarmeria și siguranța din Toplița. Așa s-a făcut că într-o zi, Ion Copoț fu ridicat de jandarmi și dus din post în post pînă la Cluj.

Fiecare lovitură de rangă care-l învinețea corpul și-i zdrobea oasele o simțea și Maria Copoț în inimă...

A rămas singură cu copiii. Comuniștii îi trimiteau un ajutor cu care să-l întrețină. Ea îi îngrijea, la fel de bună și duioasă ca întotdeauna. Gîndul însă îi era acolo, alături de Copoț. Nu o dată i se întîmpla să se trezească noaptea din somn cuprinsă de spaimă, într-un lac de sudoare. „Vai, doamne, de ce ar fi atîta chin pe lumea asta ?" șoptea ea și nu se mai putea stăpîni. Și rămînea apoi trează pînă în zori.

Așa au trecut săptămîni și luni.

Intr-o zi, i l-au adus acasă. Dar în afară de [illegible] și mintea-i clară, nimic n-a mai rămas din puternicul Copoț. Corpul îi era numai vînătăi și răni.

Și-a dat seama că nu degeaba îi dăduseră drumul din închisoare. Maria îl privea mută. Împietrită de suferință, îi sorbea fiecare cuvînt.

— Nu mai am mult de trăit. Nu voi mai apuca probabil zilele însorite... Dar ele vor veni, Mario, vin negreșit. Ai grijă de copii, să crească oameni...

Mama copiilor lui Ion Copoț a fost în acele zile o femeie deznădăjduită.

Comuniștii însă n-au uitat-o. Au continuat să treacă pe la ea, să se intereseze de viața copiilor, de nevoile lor și s-o ajute...

Mauriciu o întrerupe.

— Spune-mi măicuțo, eu nu-mi amintesc prea bine, de la moartea bătrînului a mai fost ridicat vreun comunist de către jandarmi din casa dumitale ?

— Nu, fiule. Pe comuniștii și pe uteciștii i-am păzit ca pe ochii din cap.

Pînă în preajma eliberării, casa Mariei Copoț ținea loc de sediu și pentru comuniști și pentru uteciști.

— Cînd se întruneau comuniștii, eram mai liniștită. Se discuta omenește. Nimeni nu ridica glasul. Citeau sau scriau un manifest către muncitori, ori făceau planul unei greve. Iar voi, uteciștii... ce zgomot. Dar cu voi, uteciștii...

Maria Copoț își duce un colț al năframei la gură și rîde încetișor.

— Cîte cămăși reci n-am purtat din cauza voastră, ștrengarilor !...

Mă uit la Mauriciu. Un om în toată firea, cu tîmplele ninse. Știu că are și copii. Dar nu mi-l pot închipui ștrengar. El îmi ghicește parcă gîndul:

— Da, da. Eram plini de neastîmpăr. Noroc de ăl mai bătrîni, că altfel...

Ei, Mauriciu, în anul 1938, din însărcinarea organizației de partid din Tg. Mureș a venit în Lunca Bradului să-i organizeze pe tinerii muncitori forestieri. Nu a avut multă bătaie de cap, pentru că nu puțini comuniști erau în Luncă. In cîteva zile, celula de U.T.C. era creată. Și existența ei începu să se facă simțită în viața satului.

Era în preajma celei de a douăzeci și doua aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie.

— ...Numai în locuri vizibile, tovarăși. Lozincile le scriem pentru ca oamenii să le citească... Socot că m-ați înțeles.

— Locul cel mai vizibil e fabrica — a propus Ștefan, fiul mai mare al Mariei Copoț.

Petre Croitoru a indicat încă un loc. Covaci altul... S-au făcut mai multe propuneri. Băieții nu erau totuși mulțumiți.

Deodată, dintr-un colț al odăii, sări cu gura un pumn de om. Era fiul mai mic al Mariei Copoț — Ionel.

— Dar tu ce te bagi ? — îl întrebă maică-sa care stătea lîngă ușă, cu o ureche în odaie, ascultînd ce plănuiesc băieții și cu alta la stradă, atentă la cel mai mic zgomot.

Ionel, care se știa membru al celulei, ridică capul sus, scoase pieptul înainte și, aruncîndu-i maică-si o privire gravă, spuse:

— Adică eu n-am dreptul cre-zi ?...

Maria zîmbi cu blîndețe: „se pune și el în fason", dar totodată se întristă. „Va să zică și el de-[illegible]"... „și el ?" își puse ea din nou întrebarea — „El, cel mai drag"... „Nu, nu — auzi ea deodată o voce lăuntrică — toți sînt ai tăi, Mario !" „Bine, bine, dar e băiatul cel mai mic. E slăbuț... cine să-l apere ?..."

Firul gîndului i-l întrerupse vocea lui Walter, secretarul celulei:

— Zi-l, Ioane !...

Propunerea lui Ionel i-a încîntat pe toți.

— Pe gardul din apropierea jandarmeriei, tovarăși.. Dați-mi un om — adăugă el grav — și ne descurcăm noi...

La miezul nopții, cu pensule și cutii de vopsea ascunse sub haine, băieții o porniră spre sat.

Mauriciu rămase să vie în urma lor ceva mai tîrziu. Iar Maria Copoț se așeză pe cerdac de strajă. Era numai ochi și urechi...

După aproape o oră de chinuitoare așteptare auzi pași pe drum. Nerăbdătoare se aplecă peste gărduț și observă în întunericul nopții două umbre îndreptîndu-se cu pași repezi spre marginea satului.

Își încordă privirea și recunoscu în umbrele care se apropiau pe jandarmi. Cîteva clipe rămase buimacă... Dădu să intre în casă dar era prea tîrziu. Cei doi se aflau în dreptul casei ei.

— Bună seara Copoț.

— ...seara.

— La ora asta, și încă nu te-ai culcat ?...

Intunericul de afară o salvase. Dacă jandarmii ar fi observat cît era de speriată în clipa aceea gazda uteciștilor, cît era de desfigurată de teamă pentru copiii ei, atunci... cine știe...

Dar Maria Copoț își adună toate puterile și, cu un calm de care s-a mirat singură mai tîrziu, le răspunse simplu:

— Am ieșit să iau puțin aer curat.

Și totuși o treceau mii de sudori: „Ce mă fac dacă-l zăresc pe Mauriciu prin fereastră ?"

Jandarmii își văzură însă de drum.

De-abia cînd a intrat în casă și-a dat ea seama prin cîte emoții trecuse.

— Și chiar, ce-ai fi făcut măicuțo dacă m-ar fi zărit ? — a întrebat-o Mauriciu jumătate în glumă, jumătate serios.

— M-am gîndit și la asta — i-a răspuns ea răsuflînd ușurată — E fiul meu mai mare. S-a întors de la tîrg...

Lui Muriciu i se umeziră ochii. Ea continuă:

— ...Și parcă i-aș fi mințit ?...

— Nu măicuțo. Le-ai fi zis un mare adevăr. Tu ești pentru noi o adevărată mamă...

Mama uteciștilor... Fie că era Ionel al ei de care își aducea cel mai bine aminte cît de greu l-a crescut, fie că era Mauriciu, pe care l-a cunoscut de-abia cu cîțiva ani în urmă, ea le-a acordat încredere și uteciștii nu i-au înșelat-o.

A doua zi — la 7 Noiembrie — tot satul era în fierbere. N-a fost om care să nu fi citit cuvintele scrise cu vopsea roșie pe pereții fabricii, ai caselor din centrul satului și... pe gardul din apropierea jandarmeriei:

„Trăiască Marea Revoluție Socialistă din Octombrie".

„Trăiască Partidul Comunist din Romînia".

Iar Ionel, deși nu primise indicații, mai scrisese una:

„Trăiască U.T.C.".

Au fost citite cîteva zile în șir, pentru că jandarmii cu greu au reușit să răzuiască toate literele. Cît despre gardul cu pricina, poliția a fost nevoită să-l schimbe, pentru că Ionel n-a făcut economie la vopsea...

★

Ne pregăteam de drum. Cînd ne-am luat rămas bun, Maria Copoț îl învălui lung pe Mauriciu cu privirea ei caldă și duioasă...

Și mult timp după aceea mi-a stăruit în minte tonul cu care i-a spus înainte de despărțire — „utecistul mamii !..."

MILU BURAN

NOTE bibliografice

I. LIKSTANOV: „Primul nume"

Editura tineretului 1956

E greu, cînd nu ești decît un ștrengar zburdalnic, dornic de joacă și aventuri, să înduri disprețul tovarășilor care te-au botezat „uzurpatorul". Dar Panea Pestov, care nu e de fapt un băiat rău, și-a meritat porecla. Toți colegii știu că el se laudă fără măsură cu succesele tatălui său, mecanicul fruntaș Grigori Pestov, că-l privește de sus pe Ghena Felisteev, atunci cînd unchiul acestuia rămîne în urmă în întrecere.

In schimb, Panea „uită" că nu se poate făli cu notele sale, printre care nu se găsește nici un „cinci", dar există destui „doi".

Ce l-a făcut pe Panea să nu se mai laude cu realizări în care n-are nici un merit, cum au început el, Ghena Vadik și alți băieți să înțeleagă adevărata prietenie — iată despre ce povestește „Primul nume".

Bun cunoscător al copiilor, Likstanov introduce cu pricepere pe tinerii cititori în lumea eroilor săi, fii de muncitori și ingineri din Ural, pasionați „exploratori" și colecționari de minereuri prețioase, plini de interes pentru munca părinților lor. Nu copii desăvîrșiți, fără cusur, confecționați prin respectarea tuturor regulilor pedagogice, apar în „Primul nume", ci băiețandri și fetițe vii, care uneori dau mult de furcă familiei și școlii — cum ar fi inteligentul și sîrguinciosul însă orgoliosul Ghena, nebunaticul Jenia, „artificierul" Vadik, îndrăgostit de invenții și de animale dar care mai are multe de învățat cu privire la spiritul tovărășesc și alții. Urmărindu-i în jocurile și certurile lor copilărești, istorisind cum s-au dezbărat băieții de dăunătoarea patimă a rămășagurilor și cum au renunțat la colecțiile proprii — mult timp prilej de discordie — pentru a lucra împreună la îmbogățirea colecțiilor comune ale cabinetului de istorie și geografie al școlii, autorul arată cum încă de la această vîrstă se formează în copii trăsăturile înalte de caracter ale oamenilor sovietici.

Vizita unui grup de industriași americani

Zilele trecute țara noastră a fost vizitată de un grup de industriași americani, condus de dl. Stanley Charles Allyn, președintele firmei „The National Cash Regyster Company" din Dayton-Ohio și fost șef al delegației S.U.A. la Conferința consiliului economic pentru Europa care a avut loc la Geneva în aprilie 1956.

Membrii grupului de industriași americani au fost primiți ca oaspeți ai Ministerului Comerțului Exterior și au vizitat diferite instituții romînești de finanțe, cultură și artă.

(Agerpres)

ȘCOALA ȘI FABRICA

Calea cea mai sigură pentru legarea învățămîntului de practică, de munca productivă, o constituie politehnizarea învățămîntului de cultură generală, principal factor pentru educația armonioasă și multilaterală a tineretului.

(din Hotărîrea C.C. al P.M.R. și Consiliului de Miniștri al R.P.R. cu privire la îmbunătățirea învățămîntului de cultură generală din R.P.R.).

Problema viitorului copiilor noștri este o problemă a cărei rezolvare aparține tuturor, o problemă de stat. In școală însă, ea este problema principală, în vederea rezolvării căreia se concentrează eforturile de fiecare clipă. Sistemul de educație are un puls sensibil și matematic de precis: atitudinea copiilor față de ceea ce-i așteaptă în viață, față de munca lor, față de școala care-i pregătește pentru acest viitor. In ultimul timp s-a sezisat cu ascuțime necesitatea unei legături mai organice între procesul de învățămînt propriu-zis și viață, între preocupările copiilor noștri și munca ce se desfășoară în jurul lor, în întreaga țară.

Bizuindu-se pe legăturile strînse ce întemeiaseră în ultimii ani între școala noastră și fabrica Electroaparataj și pe faptul că am fost ajutată întotdeauna în toate problemele, am luat legătura cu colectivul de conducere al fabricii, cu organizația de partid și comitetul de întreprindere, cerîndu-le sprijinul în rezolvarea problemelor noastre. Sprijinul primit a întrecut orice așteptări. Tovarășul director al întreprinderii, Vișescu Petre și directorul școlii profesionale, au primit cu multă bunăvoință înființarea atelierului școlar ce urma să funcționeze pe lîngă Școala profesională Electroaparataj. Tovarășii maiștri și în special tov. Stroe Gheorghe, au înțeles necesitatea acestui atelier și au acceptat să predea voluntar elevilor noștri cîte 2—3 ore pe săptămînă.

La 20 ianuarie 1956 ni s-a pus la dispoziție atelierul școlii profesionale de ucenici gata montat, cu toate uneltele necesare: 60 menghine, bancuri speciale, pile, șublere, echere și alte unelte necesare, apoi diferite mașini: strunguri, bormașini, raboteze pentru prelucrarea prin așchiere a metalelor, aparate electrice de sudură. De asemenea ni s-a dat și materialul brut. La muncă, în atelier au participat elevii și elevele claselor a VII-a și o parte din elevii clasei a VI-a, în total 55 elevi, care sub îndrumarea profesorului maistru Stroe Gheorghe și a tovarășilor Toma Alexe, Calotă N., Ganță I. au învățat să mînuiască tot felul de unelte și mașini începînd cu cele mai simple; munca se desfășura după un plan ce cuprindea și teorie și practică cu lucrări variate și date progresive.

Aci au învățat cum se prelucrează metalul, cum i se pot da diferite forme geometrice prin ajustaj și pilire, prelucrarea prin așchiere a metalelor cu raboteze, asamblarea diferitelor piese electrice ca: ștechere, fasunguri, butoane contact, borne pentru tablourile de siguranță, cu care ocazie elevii și-au putut însuși multe cunoștințe practice de electricitate pe care numai teoretic le învățaseră la cursuri. Toate acestea au făcut ca elevii noștri să aștepte cu nerăbdare ziua de lucru în atelier, pe care nu se mai îndurau să-l părăsească. A ajutat mult la aceasta și stimularea elevilor de către tov. prof. maistru Stroe Gheorghe, care organiza întreceri între elevi și grupe, cei fruntași fiind promovați la alte mașini. E greu să redau în cuvinte satisfacția elevilor atunci cînd terminau cîte o piesă care arăta rezultatele muncii lor sau atunci cînd erau trecuți la alte mașini.

Cea mai mare bucurie a lor a fost însă atunci cînd au lucrat în secția de produse electrice, alături de muncitori, făcînd diferite asamblări de piese electrice. Au asamblat în două ore 10.000 fasunguri. Elevii au fost însoțiți și supravegheați tot timpul de către cadre didactice, părinți din comitetul de sprijin, tovarășa instructoare superioară de pionieri și de directoarea școlii.

Faptul că de la început s-a hotărît să nu fie primiți în atelier decît elevi disciplinați a ajutat mult la îmbunătățirea disciplinei, în special la clasa a VII-a unde situația lăsa de dorit. Deși elevii care nu aveau voie să ia parte la deschiderea atelierului fuseseră anunțați, aceștia ne-au însoțit pînă la poarta fabricii. I-am văzut cu lacrimi în ochi pe elevii Iordache Ion, Rusu Marin, Cricov Mircea și alții atunci cînd le-am repetat că este o hotărîre peste care nu se poate trece.

— Depinde numai de voi ca să puteți lucra în atelier, alături de ceilalți — le-am răspuns. Și ceea ce nu am putut face noi, un întreg colectiv pedagogic al școlii, a făcut atelierul. Acești elevi și-au îndreptat mult atitudinea, au devenit disciplinați și la primirea lor în atelier au arătat seriozitate în muncă. Toți elevii noștri erau de nerecunoscut în atelier: disciplinați, activi. Aceasta a dovedit că munca practică le place mult. Dar disciplina a început să se îmbunătățească și la orele de curs.

Nu-mi venea să cred că am în față pe aceiași elevi care ne dădeau zilnic de lucru, prin abaterile lor de la disciplină.

Atelierul ne-a dat posibilitatea să cunoaștem mai bine pe elevii noștri, particularitățile lor, să ne apropiem mai mult de ei, să le descoperim interesele și înclinațiile, trăsăturile principale pozitive și negative în comportarea lor, dar în același timp să ne dăm seama și de lipsurile noastre în munca pedagogică de pînă atunci din școală.

Sentimentul dragostei pentru muncă i-a ajutat să-și însușească cu rîvnă cunoștințele practice industriale, să pună în practică multe cunoștințe teoretice căpătate la cursuri. In același timp s-au obișnuit cu munca în colectiv, cu munca ordonată, creatoare, au căpătat încredere în forțele proprii. Aceste însușiri se răsfring în majoritatea cazurilor și în activitatea de la cursuri, unde s-au observat răspunsuri mai bune, ridicarea calității cunoștințelor elevilor. Spre exemplu, elevi ca Tănase Mircea, Olaru C., Rusu Marin, Dobre Vasile, Cazacu Mihai din clasa a VII-a precum și elevii Petrache, Cricov din clasa a VI-a, care dădeau dovadă de lipsă de seriozitate în pregătirea temelor și de indisciplină, au devenit mai conștienți față de îndatoririle lor școlare (unii din aceștia amenințați să rămînă repetenți, au reușit să promoveze sau în cel mai rău caz au rămas corigenți la cîte o materie). Apoi, această activitate practică a contribuit într-o mare măsură la o justă orientare profesională. De unde înainte mai mult de 50 la sută dintre elevi voiau să meargă la școli de cultură generală, acum numai 26 la sută se vor duce la asemenea școli, iar ceilalți se vor îndrepta bucuroși spre școli profesionale. Mai mult: unii elevi, cum sînt Cazacu Mihai, Tănase Mircea, Vasile Tudor, îndrăgesc atît munca în atelier încît au hotărît să continue și în vacanță practica de atelier, alături de ucenici.

S-a dezvoltat la elevii noștri respectul față de eforturile muncitorilor. Știind cît de greu se realizează cele mai mici bunuri, au căpătat în același timp și respect față de bunurile obștești, ceea ce s-a răsfrînt în scăderea numărului de stricăciuni în școală.

Școala noastră fiind mixtă, în atelier au lucrat împreună băieți și fete. Aceasta a avut ca urmare o stimulare reciprocă în muncă, respect, o prietenie mai strînsă între fete și băieți.

Toate acestea ne-au ajutat în obținerea unei discipline liber consimțite, la obținerea unor mai bune rezultate în munca educativă, la succese în educația comunistă a elevilor noștri.

SMARANDA IONESCU
directoarea Școlii elementare de 7 ani nr. 57, București

Un responsabil doar cu numele

„Dacă ai vrea să fii evidența tinerilor de la S.M.T. Hagieni, raionul Fetești, regiunea Constanța, care nu doresc să facă sport — ne scria un corespondent voluntar — ți-ar fi foarte ușor, pentru că numărul lor este destul de mic. Dar de la dorință la realizare e drum lung. Și tinerii de la S.M.T. Hagieni nu prea fac sport.

De ce? Răspunsul nu-i greu de aflat. In stațiunea noastră există colectivul sportiv „Recolta". Colectiv avem, dar activitate sportivă nu. Asta, pentru că responsabilul său, tovarășul Pascale Jegaru, nu se ocupă de munca sportivă, sub motiv că are prea multe sarcini pe linie profesională. (Măcar dacă le-ar îndeplini bine cel puțin pe acestea). Materialele sportive — o parte s-a distrus ori s-a împrăștiat, iar altă parte stă închisă într-un dulap la comitetul de întreprindere".

Tinerii de la S.M.T. Hagieni trebuiau ajutați. De aceea, cele scrise de corespondent le-am făcut cunoscute comitetului raional U.T.M. Fetești, care a luat măsuri pentru îndreptarea acestei situații. Astfel echipamentul sportiv existent va fi distribuit tinerilor la orice manifestare sportivă. De asemenea li s-a înlesnit posibilitatea tinerilor mecanizatori de a se antrena pe terenul sportiv din satul Vasile Roaită. Comitetul organizației de bază U.T.M. — și în special responsabilul cu problemele cultural-sportive — a fost instruit temeinic asupra sarcinilor ce-i revin în această privință. Ca urmare, comitetul organizației de bază se străduiește să antreneze tot mai mulți tineri la practicarea diferitelor discipline sportive.

S-ar fi realizat desigur și mai mult dacă măsurile luate de Comitetul raional U.T.M. Fetești ar fi fost sprijinite și de comitetul de întreprindere. Prin slaba activitate desfășurată, Pascale Jegaru a dovedit că nu merită răspunderea ce i s-a încredințat. Era deci datoria comitetului de întreprindere din stațiune ca să înlocuiască pe Pascale Jegaru din funcția de responsabil al colectivului sportiv printr-un alt tovarăș, mai conștiincios și cu mai multă tragere de inimă pentru această muncă. De altfel nici acum nu este prea tîrziu ca s-o facă.

Organizator fără brigadieri

SUCEAVA (de la corespondentul nostru).

In Albești au început de mai mult timp lucrările construcțiilor la G.A.S. Multe clădiri se fac aci: două silozuri cu o capacitate de 20 tone, patru mari grajduri, o magazie de semințe, locuințe muncitorești, un cămin de zi pentru copiii salariaților, cantină, baie, ateliere, remiză și altele. Intreprinderea de construcții 142 Cîmpulung Moldovenesc se ocupă de aceste lucrări.

O parte din construcții sînt la „roșu". Dar mai este mult de lucru.

De curînd, comitetul regional U.T.M. împreună cu trustul de construcții au hotărît ca acest șantier să fie declarat șantier al tineretului. Condițiile de cazare ale brigadierilor au fost pregătite. Există cantină, s-a instalat baie, s-au amenajat dormitoare pentru 150 tineri, un club. De asemenea, în magazie așteaptă echipamentul complect: bocanci, salopete, batiste, ciorapi, cămăși etc.

Toate condițiile au fost pregătite, însă pe șantier nu au sosit încă brigadierii. Care să fie cauza ? Lipsa lor se explică prin aceea că unele comitete raionale U.T.M., respectiv Trușești și Botoșani, care au avut îndatorirea să ajute tinerilor care doresc să devină brigadieri să vină pe șantier, nu și-au făcut datoria. N-au fost folosite adunările generale, munca de la om la om.

Comitetul regional U.T.M. Suceava s-a mulțumit să trimită un organizator pe șantier, dar acesta este organizator fără brigadieri.

Planul de construcții este rămas în urmă. Macaralele, betonierele stau nefolosite. Este necesar ca comitetul regional U.T.M. și comitetele raionale care au avut sarcina de a mobiliza brigadierii să pornească intens la muncă. Munca de lămurire de la om la om, întîlniri cu brigadierii care au mai lucrat pe șantiere, adunări generale în care să se vorbească despre munca brigadierilor din țara noastră sînt metode de seamă în munca de convingere care trebue folosite din plin.

Comsomoliști — inimi înflăcărate

(Urmare din pag. 1-a)

capătul drumului lor, aici e începutul muncii noi. Răsună acordurile orchestrei. Tinerii voluntari sînt salutați de Gheorghi Rozuvaev, secretarul comitetului U.T.C.L. al trustului „Aluminstroi", de Valeri Radnin, secretarul Comitetului raional de Comsomol Krasnogorsk. In cuvîntul de răspuns noii sosiți mulțumesc pentru frumoasa primire ce li s-a făcut și încredințează pe cei prezenți că cei care i-au trimis pe șantier vor fi mîndri de ei.

Zile hotărîtoare

Iată ce scrie O. Liubovikov, corespondentul din Novosibirsk al ziarului „Komsomolskaia pravda":

„Tot mai des sosesc la așezarea constructorilor din Nijnie Cemi scrisori cu mențiunea pe plic: „Hidrocentrala de la Novosibirsk, orășelul de pînză". Orășelul acesta e așezat pe malul înalt al fluviului Obi și a apărut pe la sfîrșitul lunii mai. Aici au sosit din Novosibirsk cu foi de drum comsomoliste vreo trei sute de tineri și tinere. Constructorii i-au întîmpinat călduros. Ei trebuie să așeze în clădirea hidrocentralei și a digului deversor 500.000 m.c. de beton, să execute săpături cu un volum de două milioane m.c.

Astăzi, 12 iunie, orășelul de pînză s-a trezit de vreme, ca de obicei. La ora 7 nu au rămas în el decît acei care lucrează în schimbul doi și cei de serviciu pe corturi. Toți ceilalți locuitori ai orașului s-au prezentat la orele 8 la locurile de muncă.

Vladimir Baharev muncește al doilea an pe șantier. In acest timp el a dobîndit experiență, îndemînare, a devenit un dulgher priceput. Cînd ei au sosit pe șantierul din Novosibirsk, lui Vladimir i s-a încredințat conducerea unei brigăzi de tineret. Începătorii de ieri merg azi tot mai mult pe urmele constructorilor cu experiență.

Hidrocentrala de la Novosibirsk va da pentru prima oară curent în anul viitor. In prezent, pe șantier se simte apropierea acestui eveniment însemnat. Astăzi au sosit din Harkov primele vagoane cu piese componente ale turbinei.

In aceste zile vor sosi din Novosibirsk pe șantier încă două sute de comsomoliști.

Taigaua se retrage

Nicolai Vedernikov, șeful brigăzii complexe a direcției de construcții de locuințe din Angarsk, comunică:

„Sarcina noastră de azi nu se deosebește pare-se de cea de ieri și de cea de mîine. Construim Angarskul, înlăturăm cîte puțin taigaua. Brigada noastră termină în curînd două clădiri cu cîte 44 apartamente. Și în jurul nostru sînt multe case terminate sau aproape gata. E în curs de terminare un nou cartier.

Angarsk va fi în viitor orașul constructorilor de mașini. Aci se va înălța o uzină de combine. Pentru a o construi avem nevoie de industrie de construcții. Iată de ce în prezent la noi se pune accentul principal pe uzina de ciment, de blocuri de zgură, uzina de piese mari de construcții. In curînd, aceste uzine vor intra în funcțiune și atunci treaba va merge mai cu spor.

De curînd am aflat o serie de date interesante despre Angarsk.

Din nou comsomoliștii au răspuns cu înflăcărare la chemarea partidului și guvernului de a pleca spre noile șantiere de construcție. Mii de tineri voluntari din toate părțile Uniunii Sovietice se îndreaptă spre șantierele răsăritene și nordice.

La Comitetul raional al U.T.C.L.-ului din Moscova au sosit șase prieteni. Ei locuiesc în aceeași casă, pe strada Nagornii nr. 19. Acești șase prieteni și-au exprimat dorința să muncească împreună pe unul din șantierele comunismului. Dorința lor va fi îndeplinită.

Patruzeci și opt la sută din populația orașului o formează tineri și tinere pînă la vîrsta de optsprezece ani. Peste jumătate din numărul oamenilor din brigada noastră sînt burlaci, iar cei însurați sînt căsătoriți de curînd. Și eu m-am căsătorit tot aici. Fiul meu are aproape 3 luni. Cînd l-am luat de la casa de nașteri, medicul mi-a spus că în Angarsk se nasc zilnic douăzeci de copii. Intr-un cuvînt, avem un oraș cu perspectivă. Munca ajunge și pentru noi și pentru copiii noștri. Deocamdată, ne grăbim să terminăm cele două case ale noastre.

Mîine? Lîngă noi se defrișează taigaua, se pregătește un teren pentru teatru și operă, pe care-l vom construi. Poate tocmai aceasta va constitui sarcina noastră de mîine".

Trenul a pornit

I. Șabakin transmite prin telefon:

„Se apropie de destinație trenul cu comsomoliștii voluntari care au plecat din Saransk pe șantierul celei de a doua linii ferate Uralo-Sibirsk. Mii de locuitori ai orașului i-au petrecut pe tinerii entuziaști. Mulți dintre ei au avut brațele încărcate cu flori. Colectivul cooperativei meșteșugărești „Pișcevik" din Saransk a înmînat daruri trimișilor săi. Și colectivele multor întreprinderi au dăruit voluntarilor patefoane, instrumente muzicale, biblioteci personale".

Ținutul meu drag

Din pricina spațiului redus nu putem să reproducem decît parțial ceea ce povestește Nikolai Meisak despre întinderile necuprinse și neasemuit de bogate ale Siberiei, ale locurilor unde se nasc noi orașe, noi fabrici și uzine, ale locurilor scumpe atît siberienilor ai căror părinți și strămoși s-au născut în aceste locuri, cît și celor care au venit abia de curînd să populeze aceste locuri, despre prietenii săi siberieni.

...Pe șantier munca era în toi. Aci, în taiga, mă așteptam să văd în calitate de șef de șantier un bărbat înalt, lat în spate, cu un glas tunător de șef. In schimb am auzit deodată un „zdravstvuite" limpede și voios. In fața mea se afla o fată simpatică, scundă, îmbrăcată într-o manta din pînză de cort, în cizme și cu o basma de lînă pe cap.

— Faceți cunoștință. Zabolotneva, șefa șantierului.

— Valea, — se prezentă fata zîmbind.

Mai tîrziu am aflat că Valentina are 23 de ani și că de la absolvirea școlii tehnice ea ia parte la construirea celei de a doua centrale electrice. Astăzi este studentă a Institutului de construcții din Novosibirsk.

...La stațiunea meteorologică de lîngă lacul Telețk din Altai trăiește familia Smirnov. De jur împrejur, munți, stînci, pietre, dar aci, în aceste locuri pustii, înflorește năvalnic o livadă mare. O livadă pe pietre? Da. Smirnov a început s-o creeze cu cîțiva ani în urmă. Pietre uriașe trebuiau date la o parte. Grădinarul le-a încins la foc și le-a stropit apoi cu apă. Bucățile din pietrele crăpate au fost aruncate la vale. Pe locul eliberat el a cărat pămînt cu căldarea și astfel sădind pomișor după pomișor, a înflorit livada sa...

12 iunie. O zi obișnuită de muncă. Scrisori, articole, telegrame sosite la redacția ziarului „Komsomolskaia pravda" redau simplu, pe un ton obișnuit, fapte obișnuite oglindind munca eroică de fiecare zi a tinerilor entuziaști, lupta lor corp la corp cu natura, lupta lor cu lipsurile și greutățile începutului. Ele redau simplu, fără surle și trîmbițe, optimismul tinerilor patrioți, încrederea în viitorul pe care și-l construiesc cu brațele lor proprii și pe care-l văd cu ochii lor înfăptuindu-se.

TELEGRAMĂ

Tovarășului Dr. PETRU GROZA
Președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Romîne
BUCUREȘTI

Stimate tovarășe președinte,

Cu un sentiment de adîncă mîhnire am aflat despre boala dvs. Impreună cu membrii Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S., vă urăm însănătoșire cît mai grabnică și să reveniți la îndeplinirea nobilelor dvs. sarcini pentru propășirea Republicii Populare Romîne, consolidarea păcii, democrației și socialismului.

Cu sinceră stimă,
K. VOROȘILOV
Președintele Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S.

Acord sovieto-egiptean cu privire la folosirea energiei atomice în scopuri pașnice

MOSCOVA 14 (Agerpres). — TASS transmite: Joi, 12 iulie 1956 a avut loc la Cairo semnarea unui acord cu privire la colaborarea între Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste și Republica Egipt în domeniul folosirii energiei atomice în scopuri pașnice. Acordul a fost semnat în numele guvernului egiptean de dl. Kamal Eddin Hussein, ministrul Invățămîntului și președintele Comisiei atomice a Republicii Egipt; în numele guvernului sovietic de E. Ed. Kiselev, ambasadorul extraordinar și plenipotențiar al U.R.S.S. la Cairo.

In conformitate cu acest acord cele două guverne vor colabora în direcția cercetărilor științifice în domeniul fizicii nucleului atomic și în folosirea energiei atomice în scopuri pașnice prin crearea de instalații și laboratoare, punerea la dispoziție de utilaj și aparate, schimb de specialiști, trimiterea de specialiști egipteni în Uniunea Sovietică pentru a urma institute de perfecționare și efectuarea de cercetări științifice comune.

Acordul a fost încheiat în vederea dezvoltării relațiilor de colaborare în acest domeniu, existente între cele două țări de la semnarea contractului cu privire la construirea unui laborator de fizică nucleară în orașul Cairo, utilat cu un accelerator de particule elementare cu o energie pînă la 3 milioane electron-volți.

In prezent se desfășoară construirea unui reactor atomic experimental cu o putere de 2000 kW și a unor laboratoare științifice.

Construirea principalelor instalații pentru efectuarea cercetărilor în domeniul energiei atomice și al folosirii ei în scopuri pașnice va fi terminată la mijlocul anului 1958. Aceste instalații vor fi cele mai mari din Orientul Mijlociu.

Vizita președintelui Nasser la Belgrad

BELGRAD 14 (Agerpres). — Cu prilejul vizitei în Iugoslavia a președintelui Republicii Egiptene, Gamal Abdel Nasser, sîmbătă dimineața a avut loc pe aeroportul Zemun din apropierea Belgradului o mare paradă militară în cinstea înaltului oaspete egiptean. Parada militară a fost primită de către președintele Gamal Abdel Nasser și președintele Iosip Broz Tito.

In aceeași zi, președintele Gamal Abdel Nasser a oferit un prînz la reședința ce i-a fost rezervată în timpul vizitei sale la Belgrad.

Seara, președintele Gamal Abdel Nasser a oferit o mare recepție la care au luat parte președintele Iosip Broz-Tito, membri ai Vecei Executive Federale, conducători ai instituțiilor centrale iugoslave, oameni de cultură, generali și ofițeri superiori ai armatei populare iugoslave, ziariști, precum și șefi ai misiunilor diplomatice acreditați la Belgrad.

La ora 23.30, ora locală, președintele Gamal Abdel Nasser a părăsit Belgradul plecînd într-o călătorie de cîteva zile în Bosnia, Herțegovina, Croația și Slovenia.

La 18 iulie premierul Nehru va sosi pe insula Brioni

BELGRAD 14 (Agerpres). — In cursul dimineții de sîmbătă, Direcția Presei din Secretariatul Afacerilor Externe a informat pe ziariștii aflați la Belgrad că primul ministru și ministrul Afacerilor Externe al Republicii India, Jawaharlal Nehru, va sosi la Brioni în ziua de 18 iulie unde va rămîne timp de două zile ca invitat al președintelui R.P.F. Iugoslavia, Iosip Broz-Tito.

In cursul celor două zile, cea mai mare parte a timpului va fi consacrată convorbirilor dintre primul ministru Nehru, președintele Nasser și președintele Tito.

Scînteia tineretului — Sport — Scînteia tineretului

Intensificarea legăturilor sportive dintre R.P.R. și Turcia

Cu prilejul vizitei la Istambul a unor delegații de sportivi romîni, reprezentanți ai mișcării sportive din R.P.R. au avut o serie de convorbiri cu mai mulți conducători ai mișcării sportive din Turcia. In legătură cu rezultatele acestor convorbiri care privesc intensificarea legăturilor sportive dintre R.P.R. și Turcia, tov. S. Barany a făcut o declarație unui reporter al ziarului „Aksam": „Vizita sportivilor romîni (atleți și luptători) la Istambul a fost primită cu multă simpatie de cercurile sportive din Turcia. Ziarele turcești au acordat atenție evoluției sportivilor romîni și au scos în evidență valoarea ridicată a unora dintre ei. Reprezentanții de seamă ai mișcării sportive din Turcia, cu care am purtat discuții, au manifestat un interes deosebit pentru lărgirea relațiilor sportive dintre țările noastre. Printre alții am discutat cu secretarul general al clubului „Modasport" din Istambul, Turkoi Erozon și cu Adnan Akiska, președintele cunoscutului club „Galataseray". De altfel, echipa de fotbal „Galataseray" va fi primul partener al echipei „Dinamo" București în competiția Cupa campionilor Europei. Se vor disputa două întîlniri, la București și Istambul, datele urmînd să fie stabilite de comun acord.

Am stabilit de asemenea întîlniri între sportivii romîni și turci la baschet, volei și atletism.

In convorbirile cu directorul Educației fizice din Ministerul Culturii al Turciei, Saïd Sela, am remarcat dorința ca în viitorul apropiat întîlnirile între sportivii romîni și cei turci să se desfășoare cît mai des. Forurile sportive din Turcia au anunțat oficial că o echipă de atleți turci va participa la campionatele internaționale de atletism ale R.P.R., invitînd la rîndul lor, o echipă romînă să concureze la campionatele internaționale ale Turciei".

Știri sportive

Răspunzînd invitației cercurilor sportive studențești din Varșovia, în cursul lunii august va sosi în capitala Poloniei o echipă de halterofili din Japonia. Este pentru prima oară cînd la Varșovia va putea fi urmărită o echipă japoneză de haltere. Halterofilii japonezi vor evolua de asemenea în U.R.S.S., R. Cehoslovacă, R. P. Ungară, R.P.R. și R. P. Bulgaria.

La 15 iulie are loc la Budapesta cea de al 13-lea meci dintre reprezentativele de fotbal ale R.P. Ungare și R.P. Polone. Bilanțul întîlnirilor anterioare este favorabil echipei maghiare care a învins de 11 ori și a pierdut o singură dată cu un golaveraj de 51–12. Meciul de astăzi este cel de al 330-lea în palmaresul naționalei maghiare. De la prima sa întîlnire, susținută în anul 1902, echipa maghiară a obținut 182 de victorii, a terminat la egalitate 66 de partide și a pierdut 81. Iată echipa care va juca cu R.P. Polonă: **Ilku I, Buzansky, Matrai, Dalnoki, Szoyka, Kotasz, Budai, Kocsis, Szusza, Pușkaș.**

SPECTACOLE

CINEMATOGRAFE: **Patria**, Infrățirea între popoare. **Elena Pavel, I Mai, Doina, N. Balcescu**: Chitarele dragostei; **Magheru, V. Alecsandri, I. C. Frimu, Al. Sahia, Donca Simo**: Amanții din Toledo; **Republica, Filimon Sîrbu, București, Gh. Doja, Miorița, Libertății**: Contele de Monte Cristo (seria I-a); **Maxim Gorki**: Vrăjea, Mărul cu merele de aur; **Dostoievski**, La Expoziția indiană din Delhi; **Timpuri Noi**: Expoziția agricolă unională, Ivanok al nostru; **Lumina**: Un pahar cu bere; **Central**: Ali Baba și cei 40 de hoți; completare: N. Grigorescu; **Victoria**: Bancnota de 1.000.000 lire sterline; **Al. Popov, Flacăra**: Dragoste pierdută; **8 Martie**: Povestea urîțașului din pădure; **Grivița**: Un pichet în munți; **Vasile Roaită**: Ordinul Anna; **Cultural**: A 12-a noapte; **Unirea**: Maxim Mîncinuna; **C. David**: Caiola Lamberti; **T. Vladimirescu**: Poemul pedagogic; **Arta**: Semne particulare; **Munca**: Spre țărmuri noi; **Carpați**: Pe răspunderea mea; **Moșilor**: Hamlet; **23 August**: Sciuscia; **G. Coșbuc**: [illegible] Pintilie: Călușeii; **Popular, M. Eminescu**: Popescu 10 în control și La mere; **Olga Bancic**: Melodii nemuritoare; **Aurel Vlaicu**: Saltanat.

De peste HOTARE

Lucrările celei de a 5-a sesiuni a Sovietului Suprem al U.R.S.S.

Cuvîntarea lui N. A. Bulganin
la ședința din 13 iulie a Sovietului Uniunii

MOSCOVA 14 (Agerpres). — TASS transmite o scurtă expunere a cuvîntării de închidere rostită de N. A. Bulganin, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., la ședința din 13 iulie a Sovietului Uniunii al Sovietului Suprem al U.R.S.S.

Discuțiile care au avut loc și coraportul prezentat de Comisia de propuneri legislative, a spus N. A. Bulganin, sînt foarte utile. Propunerile și amendamentele vor îmbunătăți simțitor legea. Publicarea proiectului de lege a jucat un rol foarte mare și a dat posibilitatea să se discute pe larg acest document deosebit de important.

Din discuțiile care au avut loc la actuala sesiune se pot trage două concluzii principale: proiectul de lege cu privire la pensiile de stat corespunde indicațiilor Congresului al XX-lea al partidului nostru și el corespunde totodată intereselor oamenilor muncii.

Comisia de propuneri legislative, sintetizînd amendamentele și propunerile aduse unor articole ale proiectului de lege a selecționat just și a prezentat spre examinare sesiunii completările cele mai prețioase și aplicabile. In cuvîntările rostite la sesiune, deputații Sovietului Suprem au aprobat în unanimitate prevederile principale ale legii, au sprijinit propunerile și amendamentele prezentate de către Comisia de propuneri legislative, au făcut o serie de importante completări.

Proiectul de lege a trezit interesul viu și inițiativa creatoare a oamenilor muncii, iar modul de discutare a proiectului adoptat la sesiune a creat posibilitatea folosirii acestei inițiative populare. Discutarea proiectului de lege cu privire la pensiile de stat a arătat încă odată legătura profundă și de nezdruncinat dintre partid, guvern și popor.

In continuare N. A. Bulganin s-a oprit asupra mai multor amendamente și completări care au fost prezentate.

Guvernul, a declarat el, consideră util să stabilească avantaje sub forma unui adaus de 10 la sută la pensia de bătrînețe pentru o vechime neîntreruptă în cîmpul muncii de peste 15 ani sau pentru o vechime în cîmpul muncii — bărbaților care au lucrat peste 35 de ani, iar femeilor — peste 30 de ani. Muncitorilor și funcționarilor care primesc pensii de bătrînețe în condiții avantajoase, adausurile la pensie trebuie să li se acorde pentru o vechime în cîmpul muncii care depășește nu 15 ani, ci zece ani.

Guvernul consideră util să adopte amendamentul potrivit căruia femeile care au născut cinci sau mai mulți copii și i-au educat pînă la vîrsta de opt ani, să li se acorde pensia de bătrînețe la vîrsta de 50 de ani și cu o vechime în cîmpul muncii de cel puțin 15 ani, dacă ele, potrivit condițiilor de muncă nu au dreptul la pensie înainte de a împlini această vîrstă. Este aplicabilă propunerea de a se acorda pensie de invaliditate și acelor muncitori și funcționari care au devenit invalizi anterior intrării lor în cîmpul muncii; dacă au devenit invalizi înainte de a intra în cîmpul muncii, pensiile se acordă celor care au lucrat cel puțin un an.

Bulganin a declarat în continuare că guvernul este de acord cu propunerile care asigură îmbunătățirea continuă a pensiilor militarilor și familiilor acestora.

Consiliul de Miniștri consideră posibil să adopte completările la proiectul de lege care au un caracter de precizare sau care consfințește prin lege practica în vigoare.

N. A. Bulganin a arătat în continuare că o serie de amendamente și propuneri nu pot fi adoptate.

In încheiere N. A. Bulganin a spus că în momentul de față se poate adopta această lege care va cere suplimentar 13 miliarde de ruble și care ilustrează puterea economică a statului nostru, a uriașelor sale resurse. Această lege dovedește că partidul și guvernul nostru fac și îndeplinesc toate indicațiile Congresului al XX-lea al partidului. Comitetul Central al partidului și guvernul își subordonează întreaga activitate intereselor poporului, îmbunătățirii și ridicării continue a bunăstării poporului. Proiectul de lege oglindește întrutotul interesele oamenilor sovietici și corespunde dorințelor lor.

Cuvîntarea lui N. A. Bulganin
la ședința din 13 iulie a Sovietului Naționalităților

MOSCOVA 14 (Agerpres). — TASS transmite o scurtă expunere a cuvîntării de închidere rostită de N. A. Bulganin, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. în ședința din 13 iulie a Sovietului Naționalităților al Sovietului Suprem al U.R.S.S.:

Rapoartele comisiilor legislative și cuvîntările deputaților în cadrul dezbaterilor — a spus N. A. Bulganin — au arătat că discutarea proiectului legii care afectează interesele milioanelor de cetățeni sovietici s-a desfășurat la un înalt nivel politic, avînd un caracter deosebit de concret practic. Dezbaterile atît din Sovietul Uniunii cît și din Sovietul Naționalităților, arată că deputații înțeleg just și apreciază bine proiectul prezentat de guvern și prin propunerile și amendamentele lor contribuie ca această lege să corespundă pe deplin intereselor poporului sovietic.

In ambele Camere ale Sovietului Suprem proiectul de lege a fost aprobat și sprijinit de deputați. Aceasta confirmă importanța și actualitatea punerii la actuala sesiune a problemei reglementării situației pensiilor.

N. A. Bulganin s-a oprit apoi asupra propunerilor și amendamentelor prezentate la proiectul de lege. El a subliniat că o serie de amendamente vor îmbunătăți legea și ele trebuie adoptate. Dar unele amendamente sînt în prezent inacceptabile.

De ce? Nu pentru că nu sînt bune sau pentru că sînt greșite. Amendamentele sînt bune și merită atenție. Dar la examinarea amendamentelor ar trebui să se țină seamă de resursele financiare și de posibilitățile noastre economice. Să trăiești după posibilitățile tale — aceasta este o regulă veche și înțeleaptă; să nu o iei înainte depășind propriile tale posibilități. Mai ales de aceea unele amendamente nu pot fi acceptate.

Guvernul speră că deputații Sovietului Naționalităților vor examina cu atenție proiectul legii în redactarea definitivă cu amendamentele care i-au fost aduse și că vor adopta în unanimitate o hotărîre cu privire la aprobarea lui.

In încheiere — a spus N. A. Bulganin — aș vrea să vă atrag atenția asupra următoarelor: Traducerea în viață a noii legi a pensiilor de stat va cere o muncă foarte mare din partea organelor asigurărilor sociale. Organizațiile de partid, sovietice și sindicale trebuie să le acorde tot ajutorul în această muncă importantă. La aplicarea legii va trebui să se manifeste cea mai mare atenție față de oameni.

Partidul și guvernul lucrează neobosit pentru a face ca viața oamenilor noștri sovietici să fie fericită și bogată. Partidul și guvernul fac totul pentru a asigura oamenilor sovietici o muncă liniștită.

Ședințele din 14 iulie ale Sovietului Suprem al U.R.S.S.

MOSCOVA 14 (Agerpres). — TASS transmite: In Marele Palat al Kremlinului continuă lucrările celei de a 5-a sesiuni a Sovietului Suprem al U.R.S.S. In dimineața zilei de 14 iulie a avut loc ședința Sovietului Naționalităților. Deputații au aprobat în unanimitate legea cu privire la pensiile de stat. Au fost de asemenea aprobate decretele Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S. adoptate în perioada dintre sesiunea a 4-a și a 5-a a Sovietului Suprem al U.R.S.S.

V. T. Lațis, președintele Sovietului Naționalităților, care prezida ședința, a dat apoi citire declarației deputatului D. T. Șepilov în care acesta cere să fie eliberat din funcția de președinte al Comisiei pentru Afacerile Externe a Sovietului Naționalităților în legătură cu numirea lui în funcția de ministru al Afacerilor Externe al U.R.S.S.

Sovietul Naționalităților a satisfăcut cererea deputatului D. T. Șepilov.

Deputatul N. A. Muhitdinov a fost ales în unanimitate președinte al Comisiei pentru Afacerile Externe a Sovietului Naționalităților.

Cu aceasta ședința Sovietului Naționalităților a luat sfîrșit.

Sesiunea Sovietului Suprem al U.R.S.S. își va continua lucrările luni 16 iulie. La ora 9 dimineața va avea loc ședința comună a Sovietului Uniunii și a Sovietului Naționalităților.

MOSCOVA 14 (Agerpres). — TASS transmite: La Moscova continuă lucrările celei de a cincia sesiuni a Sovietului Suprem al U.R.S.S. La 14 iulie, a fost adoptată în unanimitate atît în ședința Sovietului Uniunii cît și în ședința Sovietului Naționalităților legea cu privire la pensiile de stat. Adoptarea acestei legi a fost precedată de discuții în ambele Camere, care au durat două zile. Textul definitiv al legii cu privire la pensiile de stat a inclus o serie de amendamente și completări prezentate de comisiile legislative și de deputați.

Sovietul Uniunii a ratificat de asemenea decretele Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S. emise în perioada dintre sesiunile a patra și a cincia ale Sovietului Suprem al U.R.S.S.

După aceea, V. P. Mjavanadze, vicepreședinte al Sovietului Uniunii a dat citire cererii deputatului A. P. Volkov, în care acesta roagă să fie eliberat din funcția de președinte al Sovietului Uniunii al Sovietului Suprem al U.R.S.S. în legătură cu numirea sa în funcția de președinte al Comitetului de Stat al Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. pentru problemele Muncii și salariilor.

Camera a satisfăcut cererea deputatului Volkov.

Deputatul P. P. Lobanov a fost ales în unanimitate ca președinte al Sovietului Uniunii.

Cu aceasta ședința Sovietului Uniunii a luat sfîrșit.

Conform ordinei de zi a lucrărilor sesiunii, luni 16 iulie ora 9 dimineața va avea loc o ședință comună a Sovietului Uniunii și a Sovietului Naționalităților.

In 24 de ore

MOSCOVA. — La 14 iulie N. S. Hrușciov, prim secretar al C.C. al P.C.U.S., l-a primit pe inginerul american G. V. Morgan, care se află la Moscova ca turist și care a participat la construcția primei părți a metroului din Moscova și a fost decorat de guvernul sovietic pentru munca depusă cu ordinul Steagul roșu al muncii.

Intre N. S. Hrușciov și G. V. Morgan a avut loc o convorbire cordială prietenească.

VARȘOVIA. — Jozef Cyrankiewicz, președintele Consiliului de Miniștri al R.P. Polone a fost invitat de guvernul Republicii India să viziteze această țară. Președintele Consiliului de Miniștri al R.P. Polone a acceptat invitația și va vizita India în a doua jumătate a lunii noiembrie.

BELGRAD. — Agenția Taniug anunță că prințul Norodom Sianuk, fost prim ministru al Cambodgiei, va vizita Iugoslavia la sfîrșitul lunii iulie la invitația guvernului iugoslav.

TEHERAN. — La 13 iulie s-a întors la Teheran șahinșahul Iranului Mohammed Reza Pahlevi și șahinșaha Iranului Soraya Pahlevi și persoanele care îi însoțesc. In drum spre patrie, șahinșahul Iranului i-a adresat de pe bordul avionului, lui K. E. Voroșilov, o telegramă de mulțumire pentru ospitalitatea de care s-a bucurat în Uniunea Sovietică.

PARIS. — Comitetul de conducere al partidului socialist francez a ales Biroul partidului alcătuit din Guy Mollet, Pierre Comin, Georges Brutelle, Victor Provost, Pierre Herbaut, Andre Bidet, Jean Courtois, Albert Gazier, Jerard Jaquet, Augustin Laurent și Christian Pineau.

MOSCOVA. — Recent V. I. Avilov, ambasadorul U.R.S.S. în Belgia, a transmis d-lui A. van Acker, primul ministru al Belgiei, și d-lui P. H. Spaak, ministrul Afacerilor Externe, o invitație de a vizita U.R.S.S. D-nii van Acker și P. H. Spaak au acceptat invitația guvernului sovietic și au declarat că sînt gata să viziteze Moscova la începutul lunii octombrie 1956.

Ajutor! Coexistența ne amenință existența!!!
Desen de E. SCHMITT

Să se treacă în mod practic la dezarmare!

„Oare va fi iar război"? — iată o întrebare pe care și-o pune încă omenirea. Sentimentul acesta de teamă de viitor este generat și de faptul că una din problemele arzătoare ale vieții internaționale, problema dezarmării, nu și-a găsit încă rezolvarea deși se discută de peste 10 ani în cadrul O.N.U.

„Dacă vrei pace — pregătește-te de război"; acest dicton nefast a fost și mai este luat în brațe de cercurile agresive ale imperialismului. Ele se străduiesc zadarnic să convingă lumea că, cu cît vor exista mai multe tunuri și tancuri, bombardiere și arme atomice, cu atît vor putea copiii să doarmă mai liniștiți. Numai că o astfel de teză nu are nici-un suport rațional. Pe baza experienței istoriei, popoarele au învățat să judece lucrurile așa cum trebuie. Ele nu mai pot fi înșelate! Marele scriitor rus A. P. Cehov a spus odată că dacă în primul act al unei piese se vede o pușcă atîrnată de perete, e sigur că în ultimul act cineva va trage cu această pușcă. Pentru toată lumea a devenit limpede că atîta timp cît nu va fi realizat un acord cu privire la reducerea înarmărilor și interzicerea armei atomice, va exista primejdia de război, va exista teama față de amenințarea reală de război.

Cheltuieli fabuloase — consecințe nefaste

Diferitele dezbateri din Congresul american, declarațiile belicoase ale unor oameni de stat cu răspundere din Occident și mai ales bugetele țărilor apusene dovedesc că politica cursei înarmărilor se află la ordinea zilei la Washington cît și Londra sau Paris.

La 11 iunie, generalul Curtiss Lomay, comandantul aviației strategice a S.U.A., a cerut subcomitetului senatorial pentru alocație să sporească cu 3.800.000 de dolari fondurile alocate pentru producția de bombardiere de tip „B 52".

La 18 iunie, comisia bugetară a senatului american s-a pronunțat în favoarea majorării cu 1.160.000.000 de dolari a bugetului militar al S.U.A.

Și mai recent, la 2 iulie președintele Eisenhower a semnat un proiect de lege cu privire la alocarea sumei de 34.656.727.000 de dolari pentru cheltuielile militare pe exercițiul financiar 1956/1957. Această sumă depășește alocările militare de anul trecut cu aproximativ 2.800.000.000 de dolari.

Conform calculelor făcute de însuși ministrul apărării al S.U.A., Wilson, în noul exercițiu financiar (1956/57) Statele Unite vor cheltui pentru scopuri militare aproape 100 milioane de dolari pe zi. Iată o situație anormală, nebunească chiar, cu repercursiuni extrem de dureroase pentru popor. Căci fiecare tanc, bombardier sau vas de război reprezintă în ultima instanță o jefuire a celor care sînt flămînzi, a acelora cărora le este frig și nu au îmbrăcăminte. Cu numai 17,5 miliarde dolari s-ar putea acoperi suma salariilor celor 5.000.000 de șomeri din S.U.A. Pentru construirea celor 203.000 clase de școală ce lipsesc în S.U.A. ar trebui — potrivit celor spuse de însuși președintele Eisenhower — o sumă ce ar reprezenta doar 2,4 la sută din bugetul militar al S.U.A. Nu de mult, într-un exces de sinceritate, „New York Times" a recunoscut că noul buget al S.U.A. va însemna „continuarea în anul 1957 a actualei politici de sînge și lacrimi pentru contribuabili".

Propuneri repetate, refuzuri repetate

Popoarele cred în viitor și de aceea se gîndesc nu cum să însîngereze omenirea, ci cum să facă viața mai frumoasă, mai îmbelșugată. Experiența istoriei le îndeamnă să fie vigilente, să păzească cu sfințenie pacea cucerită cu atîtea jertfe. După cum se știe, în trecut, cursa înarmărilor a dus în ultima instanță la război. Deci nu încape îndoială că îmbunătățirea continuă a situației internaționale, consolidarea păcii în lume, poate și trebuie să fie obținute în primul rînd prin reducerea armamentelor, prin luarea de măsuri eficace îndreptate spre dezarmare.

Răspunderea principală pentru rezolvarea problemei dezarmării cade asupra marilor puteri. In ceea ce o privește, Uniunea Sovietică a luptat cu perseverență pentru realizarea unui acord internațional în problema dezarmării și a făcut în acest scop, propuneri corespunzătoare. Ea n-a găsit însă în puterile occidentale parteneri cu adevărat sinceri care să răspundă la acțiunile întreprinse. Să amintim pe scurt evoluția discuției acestei probleme.

In 1946, la propunerea Uniunii Sovietice, Adunarea Generală a O.N.U., a adoptat hotărîrea cu privire la reducerea generală a armamentelor și interzicerea armei atomice. Dar ce folos că pînă în prezent, dat fiind poziția obstrucționistă a puterilor occidentale în elaborarea unor măsuri concrete de îndeplinire a hotărîrii, această hotărîre n-a fost pusă în practică.

Iată cum ar putea fi oglindite sub forma unui dialog punctele de vedere ale Uniunii Sovietice și puterilor occidentale în discutarea problemei dezarmării:

U.R.S.S.: Propunem interzicerea bombelor atomice!

Puterile occidentale: Nu! Ce, să interzicem bombele atomice, iar dumneavoastră să stocați armament clasic?

U.R.S.S.: Să reducem atunci armamentul clasic.

Puterile occidentale: Nu! Atunci veți stoca arma atomică.

U.R.S.S.: Să reducem în general toate tipurile de armament.

Puterile occidentale: Nu! In acest caz cum o să ne mai menținem „influența" în lume?

E limpede; de la începutul examinării ei, puterile occidentale au împins problema dezarmării într-un cerc vicios. Astfel stînd lucrurile nu miră pe nimeni faptul că întreaga activitate a subcomitetului Comisiei O.N.U. pentru dezarmare a rămas fără rezultate concrete.

Condiții fără suport

Faptele arată că au existat toate posibilitățile pentru realizarea unui acord concret în problema dezarmării. Acest lucru nu s-a produs însă deoarece puterile occidentale s-au dezis de vechile lor poziții, imediat ce propunerile lor au fost acceptate de Uniunea Sovietică. Dacă înainte, spre exemplu, puterile occidentale căzuseră de acord în privința necesității interzicerii definitive a armei atomice, în ultimul timp ele au părăsit această poziție. Mai mult decît atît! Pe lîngă că nu au prezentat nici un fel de propuneri constructive, puterile occidentale au condiționat reglementarea problemei dezarmării de rezolvarea altor probleme — ceea ce înseamnă zădărnicirea ei. S-a spus fățiș că nu este posibilă încetarea cursei înarmărilor fără reglementarea prealabilă a problemei germane, precum și a problemelor Extremului Orient, ale Orientului Apropiat și Mijlociu. In prezent, în propunerile occidentale se spune că dezarmarea trebuie înfăptuită în etape, în funcție de reglementarea divergențelor politice cu privire la problemele internaționale litigioase. Se înțelege că o asemenea abordare a chestiunii este menită să zădărnicească anticipat orice acord în problema dezarmării. Planificarea etapelor dezarmării în funcție de „etapele" reglementării politice — a spus A. A. Gromiko în ședința din 12 iulie a Comisiei O.N.U. pentru dezarmare — înseamnă a prevedea dinainte pentru problema dezarmării numai o singură etapă — etapa imposibilității de a fi rezolvată.

Poziția adoptată de puterile occidentale în problema dezarmării a făcut ca tratativele de pînă acum din cadrul O.N.U. să fie simple controverse sterpe, fără nici un rezultat practic. Subcomitetul comisiei O.N.U. pentru dezarmare nu a îndeplinit sarcina care i-a fost dată de Adunarea generală de a elabora un acord în problema dezarmării. Intreaga vină pentru acest lucru revine puterilor occidentale.

Primele zile ale lucrărilor Comisiei O.N.U. pentru dezarmare par a fi puțin încurajatoare. Aceasta, tocmai pentru că puterile occidentale se situează ca și în trecut pe poziții rigide. Ce aduce nou și cît de realist poate fi socotit proiectul de rezoluție al celor patru puteri occidentale (Anglia, S.U.A., Franța, Canada) prezentat la începutul actualelor lucrări ale Comisiei O.N.U. pentru dezarmare care condiționează problemele dezarmării de „reglementarea problemelor politice principale" și de traducerea în viață a planului inspecției aeriene? Nimic nou și constructiv.

Popoarele vor fapte, nu vorbe

Este timpul să înceteze subterfugiile verbale. Popoarele cer guvernelor să se treacă la fapte. Situația internațională actuală permite statelor să pășească pe calea înfăptuirii de către fiecare dintre ele a unor măsuri concrete în vederea reducerii armamentelor și a efectivului forțelor lor armate pînă la realizarea unui acord internațional cu privire la problema dezarmării.

In recentul mesaj al lui N. A Bulganin, adresat președintelui Eisenhower se spune că „o inițiativă a marilor puteri, inclusiv Uniunea Sovietică și Statele Unite ale Americii, care dispun de cele mai mari forțe armate și resurse materiale, ar avea o importanță hotărîtoare în această privință".

Călăuzit de năzuința de a contribui practic la rezolvarea problemei dezarmării, guvernul sovietic a și dat dovadă de inițiativă în direcția în care îndeamnă și alte state. Prin declarația sa din 14 mai a.c., popoarele lumii au luat cunoștință cu satisfacție de hotărîrea guvernului sovietic de a efectua o nouă reducere importantă a forțelor armate ale U.R.S.S. cu 1.200.000 de oameni în afară de reducerea cu 640.000 de oameni efectuată în 1955.

Urmînd pilda Uniunii Sovietice, și celelalte state din lagărul socialist printre care și țara noastră au trecut la reducerea forțelor lor armate.

Luînd exemplul Uniunii Sovietice, a țărilor lagărului socialist, celelalte puteri, statele occidentale au posibilitatea să dovedească în mod practic, real, că sînt sincer atașate cauzei păcii, că doresc să aducă o contribuție efectivă la slăbirea continuă a încordării internaționale, la întărirea încrederii între state.

Nu încape îndoială că lipsa pînă în prezent a unui acord în problema dezarmării se explică în esență prin faptul că există o mare deosebire între vorbele unor state și faptele lor. Iată, de pildă, ce spune cu prilejul sărbătoririi Zilei independenței a S.U.A. Harold Stassen — unul din oamenii politici de bază ai S.U.A.: „Nici cînd în istorie problema păcii nu a fost mai importantă ca astăzi. Nici cînd instrumentul războiului nu a fost o metodă mai puțin dezirabilă și mai destructivă pentru reglementarea divergențelor între țări, ca astăzi. Orice avantaje care ar putea fi cucerite eventual cu ajutorul războiului modern, vor fi întrecute de multe ori de distrugerea uriașă pe care o vor suferi atît învingătorul cît și cel învins".

Popoarele cer și salută însă acțiunile practice ale statelor care să ducă la rezultate practice și nu anumite considerațiuni filozofice sau discursuri patetice, multe la număr în Occident, pentru a duce în eroare pe oamenii de bună credință.

Judecînd prin prisma faptelor, popoarele lumii au salutat cu căldură, ca întruchipînd propriile lor gînduri, noile propuneri sovietice prezentate de A. A. Gromiko în ședința din 12 iulie a Comisiei O.N.U. pentru dezarmare.

In primul rînd aceste propuneri prevăd ca marile puteri să-și asume obligația solemnă de a nu folosi armele atomică și cu hidrogen, ca aceste arme de exterminare în masă să fie interzise necondiționat. Uniunea Sovietică propune de asemenea să se încheie un acord cu privire la interzicerea armelor de exterminare în masă, la distrugerea tuturor stocurilor de bombe atomice și la încetarea producției lor, precum și un acord în legătură cu încetarea imediată a tuturor experiențelor cu arma atomică și cu hidrogen. Nu încape îndoială că aceste propuneri corespund intereselor și speranțelor tuturor oamenilor, indiferent de poziția și convingerile lor politice sau religioase. Aceste propuneri nu amenință securitatea niciunui stat — dimpotrivă contribuie la întărirea păcii și securității internaționale.

Dat fiind că actuala cursă a înarmărilor apasă ca o povară grea pe umerii oamenilor muncii de pretutindeni, Uniunea Sovietică dorește, în al doilea rînd, ca forțele armate ale marilor puteri să fie reduse. Uniunea Sovietică a fost și este pentru o reducere considerabilă a forțelor armate ale S.U.A., U.R.S.S. și Chinei. Și fiindcă puterile occidentale au părăsit propriile lor propuneri acceptate deja de Uniunea Sovietică cu privire la nivelurile armamentelor clasice și forțelor armate (pentru S.U.A., R.P. Chineză și U.R.S.S. — 1-1,5 milioane oameni, pentru Anglia și Franța — 650.000 oameni), acum U.R.S.S. în dorința de a se ajunge la un acord, vine iar în întîmpinarea poziției modificate a partenerilor ei. Astfel, ca prim pas, Uniunea Sovietică este de acord ca nivelul forțelor armate ale S.U.A., U.R.S.S. și Chinei să fie stabilit în proporție de 2,5 milioane de oameni, pentru Anglia și Franța în proporție de 750.000 de oameni, pentru celelalte țări la cel mult 150.000—200.000 de oameni, pentru ca drept un al doilea pas, forțele armate ale S.U.A., R.P. Chineze și U.R.S.S. să se reducă pînă la 1-1,5 milioane de oameni, iar ale Angliei și Franței pînă la 650.000 de oameni. Totodată Uniunea Sovietică propune să fie reduse corespunzător armamentele și cheltuielile militare ale tuturor acestor țări.

In al treilea rînd U.R.S.S. își exprimă dorința de a se institui un control eficient asupra interzicerii armei atomice și a reducerii armamentelor și forțelor armate.

In al patrulea rînd, guvernul sovietic cheamă din nou toate puterile să adopte proiectul „Declarației statelor cu privire la măsurile pentru întărirea păcii generale și securității popoarelor", propus de U.R.S.S. și care prevede ca înainte de interzicerea completă a armei atomice și cu hidrogen, urmată de încetarea fabricării ei și de scoaterea ei din armamente, statele trebuie să renunțe la folosirea acestei arme, precum și la folosirea forței și a amenințării cu forța.

Toate aceste propuneri sovietice sînt o nouă dovadă convingătoare a dorinței U.R.S.S. de a se realiza dezarmarea. Desigur că înfăptuirea simultană a unui acord în toate problemele cu privire la dezarmare ar fi cea mai bună și indicată cale de rezolvare a chestiunii. Totuși dacă se va aprecia că este indicat ca realizarea unui acord cu privire la armamentele clasice să nu se condiționeze de un acord cu privire la arma atomică și invers, guvernul sovietic — așa cum a arătat A. A. Gromiko — va sprijini propunerea de a se rezolva problema dezarmării în etape, propunere asupra căreia s-a oprit reprezentantul Iugoslaviei, I. Brilej.

Poziția constructivă a Uniunii Sovietice în rezolvarea problemei dezarmării este salutată cu încredere de opinia publică mondială. Rămîne ca puterile occidentale să pună în sfîrșit capăt jocului diplomatic de tergiversare a problemei cu scopul de a continua să se îndeletnicească cu goana înarmărilor.

Glasul popoarelor să fie ascultat și de cei cărora le place mai degrabă bubuitul asurzitor al tunurilor și bombelor! Să se treacă în mod practic la dezarmare!

DUMITRU MIHAIL

duminică pe meridianele globului

● 17 ani

● 22 de cîntece

● 1 chitară

● 2 cozi bine împletite

Iată cartea de vizită a celei mai tinere compozitoare de „șansonete" din Franța — Marie José Neuville, cu care vă face cunoștința fotografia noastră, reprodusă din revista franceză „Regards".

Bacalaureatul încă nu și l-a luat, o mai amuză chiar felurite copilării, dar cîntecele ei, înregistrate pe discuri, sînt azi pe buzele marelui public parizian, care o înconjoară pe tînăra artistă cu favorurile sale, acordîndu-i titlul de onoare: „Vedeta cîntecului pe 1956".

Colecția de carete împărătești de la Kremlin

Palatul armelor de la Kremlin. După ce ai rămas un timp mult de admirație în fața podoabelor din aur, argint, fildeș, pietre prețioase de pe tronurile, sceptrele sau pălăriile țarilor, pentru care neîntrecuți meșteri ruși sau străini au cheltuit decenii de trudă migăloasă și nemăsurate cantități de energie, după ce cu siguranță ai încercat să calculezi cam cît ar valora ornamentația de paradă destinată unui cal al Ecaterinei a II-a, privirea îți alunecă uimită spre o încăpere al cărei conținut strălucitor îți dă într-adevăr senzația de vis. Ai părăsit parcă realitatea care te înconjoară, imaginea clocotitoare a străzilor Moscovei cu furnicarul de autovehicule și ai pătruns pe negîndite într-o lume de basm. În întreaga această impunătoare încăpere stau parcă gata de plecare strălucitoare caretele și cupeele cu echipaj, minunat ornamentate, în care cu secole înainte călătoreau comod, dar mai ales „rapid" monarhii Rusiei și familiile lor.

Această colecție de la Kremlin, unică în lume în felul ei, se distinge nu numai prin valoare istorică, ci și prin frumusețea execuției fiecărei piese. Sculpturile în lemn au o asemenea finețe a contururilor, un atît de măiestrit modelaj, încît îți dau impresia de metal, privite chiar de foarte aproape. Ele au adesea formă de crengi sau frunze, sînt aurite și se îmbină armonios cu picturile în culori pastel reprezentînd scene cîmpenești sau flori.

Iată luxosul, grandiosul echipaj format dintr-o caretă trasă de 8 cai, primită în dar în secolul al XVII-lea de țarul Boris Godunov de la regina Elisabeta a Angliei. Meșterii englezi s-au întrecut în a o împodobi și forma ei elegantă, jocul sclipitor al culorilor îți încîntă ochiul.

Constructorii acestor vehicule erau plini de imaginație. Pentru Petru I, cînd avea vîrsta de 10 ani, a fost făcută o mică trăsură trasă de 4 poney. De asemenea, creatorii țineau seamă de legea îmbinării frumosului cu utilul. Privind pe geamul unei carete de formă lunguiață zărești un confortabil interior cu cîteva fotolii, bănci, o masă de pe care nu lipsește obișnuitul samovar rusesc. Trebuia doar să-ți petreci aici zile și nopți de-a rîndul pe drumurile lungi ale Rusiei. Pe atunci nu era încă vorba despre avioane cu reacție care să-ți permită să iei micul dejun la Moscova și gustarea de ora 10 la Londra...

BEȚIȘOARE drept tacîm

Nu, nu e vorba de o glumă. De aceasta vă asigură TOMA REITER, cunoscutul nostru jucător de tenis de masă care — în cursul turneului făcut în Japonia și R.P. Chineză — și-a îmbogățit, precum se vede și... cunoștințele culinare.

Iată ce povestește el despre mîncărurile chinezești:

Bucătăria chinezească formează obiectul multor discuții. În călătoria făcută în R.P. Chineză am încercat toate mîncărurile specifice, inclusiv renumitele „ouă putrede". Acestea s-au dovedit, de altfel, complect inofensive. E adevărat că au trecut printr-un proces de fermentație care a transformat albușul în aspic, iar gălbenușul a devenit negru, dar altfel au rămas cu un gust foarte puțin diferit față de obișnuitele ouă ale noastre.

Am mai mîncat diferite mîncăruri neobișnuite din: broască țestoasă, șerpi, crabi etc., dar acestea se servesc numai la mese festive. Sînt mîncăruri scumpe și rare și nu compun meniul chinezesc obișnuit.

Am avut ocazia să mănînc meniuri chinezești în vagonul restaurant al trenului care ne ducea de la Canton la Șanhai și apoi în frumoasa capitală Pekin. N-am pretenția că aici aș fi găsit bucătăria cea mai populară și tipică, dar în orice caz s-au servit bucate gătite în mod obișnuit. Din ce era compus fiecare meniu în parte nu-mi mai reamintesc exact și îmi pare rău că nu mi-am notat. Dar în general bucatele au fost gătite din: carne de porc, vițel și pui, ciuperci, castraveți, o mulțime de legume și muguri de bambus. Din toate acestea nu mi-a fost străin decît bambus-ul, cu care am făcut însă cunoștință cu multă plăcere; are gust de alune proaspete.

La fiecare masă se servește orez, supă și nelipsitul ceai. Ceea ce e pentru noi curios e că supa nu se dă la începutul, ci la sfîrșitul mesei.

Partea cea mai complicată a meselor chinezești o reprezintă „manevrarea bețișoarelor". Am stat la masă cu interpretul nostru Tseu. Cînd el terminase de mult felul trei, eu încă mă „chinuiam" cu primul. În schimb, cînd reușeam să prind și să duc la gură, în mod corect, cîte o bucățică de bambus, plăcerea era dublă. După masă ne-am retras în compartiment și, ca un adevărat sportiv, am început să mă antrenez... pentru masa de seară. Mi-am adus niște bețișoare și ridicam cu ele diferite obiecte. Munca n-a fost ușoară și după două ore mă simțeam în progres. Așteptam cu nerăbdare să mergem la masa de seară ca să-mi pot demonstra cunoștințele. Seara însă, cînd m-am așezat la masă, am avut o surpriză: ospătarii chinezi, politicoși ca întotdeauna, văzînd cum m-am chinuit la masa de prînz, mi-au pus în față în loc de bețișoare furculița și cuțitul...

În R.P. Chineză se spune că cel mai bine se gătește la Canton. Într-adevăr, aici ni s-au servit fel de fel de bucate preparate cu mult rafinament. La masa festivă organizată în cinstea noastră s-au servit vreo 14 feluri de mîncăruri deosebit de gustoase. Cel care este în stare să facă față unui atît de bogat meniu, cînd va fi în China, să treacă neapărat pe la Canton. N-o să-i pară rău...

În palatul de cleștar și jad

În discuțiile pe care le-am purtat cu prietenii n-am putut găsi niciodată răspuns la întrebarea: care e mai bogată, realitatea sau imaginația. Care are mai mare putere de creație, natura sau fantezia omenească?

Am vizitat de curînd niște locuri unde aceeași întrebare mi s-a pus din nou, fără să-i pot găsi o soluție definitivă. Sînt locuri în care am putut vedea chiar rezultatele unei adevărate întreceri dezlănțuită între natură și fantezia omenească, întrecere ale cărei roade de o parte și de alta se complectează reciproc într-un superb monument al naturii, minunat amenajat. Dar să scurtez această introducere „academică" și să trec la fapte. Locul despre care vorbesc este Macocha (citește Mațoha) și se află în Moravia, Republica Cehoslovacă.

Ce reprezintă Macocha? Macocha este cel mai mare sistem circular de peșteri din lume, dispuse asemenea perlelor unui colier, produse în urma unor surpări și rupturi în era primară. Peșterile au fost descoperite în anul 1909 de către marele savant speolog cehoslovac profesorul Absalom care a fost și inițiatorul amenajării și dării lor în folosință ca un însemnat punct de atracție pentru turiști. Încă de la intrare, spiritul întreprinzător al poporului cehoslovac și-a pus amprenta prin construirea unei frumoase clădiri în stil modern care adăpostește holul pentru așteptarea rîndului la coborîre, conform planificării stricte care împiedecă aglomerația, un restaurant, magazine cu amintiri, încăperile administrației etc. Cei peste 1.600 de vizitatori care sosesc zilnic la Macocha pornesc în interiorul peșterii pe o șosea îngustă de beton care străbate cea mai mare parte a drumului circular.

După ce ai făcut cîțiva pași în interiorul primei cupole de peșteră rămîi locului orbit de lumină, zguduit de frumusețea stranie a peisajului. Te afli într-un palat de basme, ești gata să asemeni fragmente din încăpere cu ruinele translucide ale unui mausoleu indian, cu cerul gurii unei balene sau unui mamut. Luminate de puternice reflectoare așezate în poziții bine studiate, pentru a fi cît mai favorabile, fenomenele carstice, stalactitele și stalagmitele apar în toată splendoarea lor păgînă. Ochiul nu contenește cu inventarierea pieselor întîlnite, mintea cu găsirea termenelor de comparație. Ce forme minunat de capricioase a dat naștere „meșterul" care și-a alcătuit această expoziție de figurine de calcar! Iată atîrnînd amenințătoare deasupra capului uriașe pumnale cu mai multe muchii, perdele din horbotă brodată diafan, idoli barbari, colți de fildeș, tuburi de orgi (lovite, aceste tuburi produc sunetele diferite ale unei largi game), ciuperci, șerpi, balauri, lăncii, caracatițe, cartiere de căsuțe albe dintr-un sătuleț marocan torid. Toate aceste splendide comori naturale sînt protejate de plase cu sîrmă, împiedicînd vizitatorii să le deterioreze.

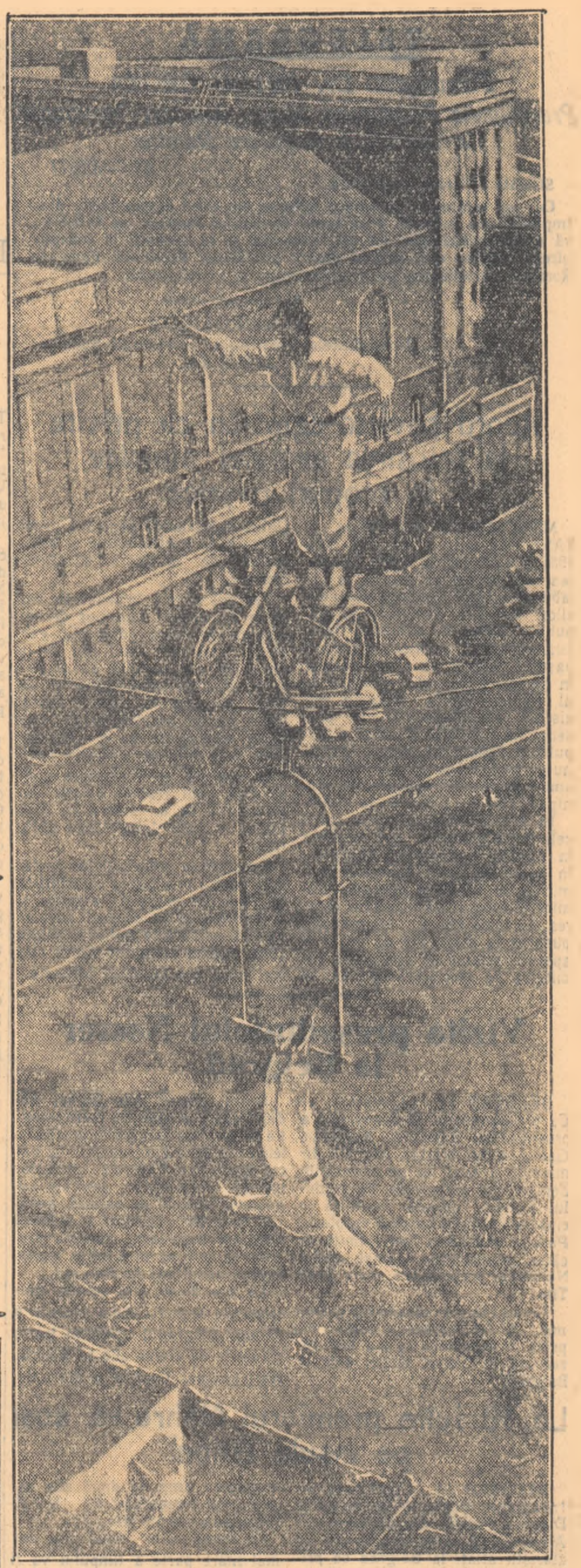
Ghidul care ne conduce se retrage conspirativ într-un colț și, apăsînd o manetă, aprinde într-o clipită zeci de reflectoare care incendiază plafonul, dîndu-i străluciri orbitoare. El ne explică apoi numirile pe care le-a dat poporul unor figuri de calcar datorită faptului că se aseamănă atît de mult cu obiecte și ființe din natură, ne arată renumita „statuie a madonei", „crocodilul", „baldachinul". Ne atrage atenția și asupra „macaroanelor", niște stalactite și stalagmite foarte subțiri, în formare, care cresc cu cîte un milimetru cub în zece ani. Apoi la o adîncime de 140 metri sub pămînt, dăm de fundul unei prăpastii ce comunică cu peștera, oferindu-ne posibilitatea de a admira cîteva clipe cerul.

Și acum, surpriza cea mare a Macochei: Peșterile sînt parcă antrenate aici într-un joc capricios de-a v-ați ascunselea cu Punkva, un mic rîuleț care trece cînd deasupra, cînd dedesubtul lor, cînd chiar prin ele. Ajungem la „gara fluvială". De aici pornește un drum subteran pe apă de aproape un kilometru. Ne urcăm în niște bărci încăpătoare prevăzute cu motoare electrice cu acumulatoare, ce nu produc nici un zgomot, alunecăm lin pe apa tunelelor peșterii, în timp ce conducătorul ferește barca de stînci cu ajutorul unei lopeți lungi. Toți cei aflați în barcă au amuțit de admirație. Apa de o limpezime uluitoare este luminată de niște reflectoare așezate la 10-20 de metri adîncime. Bărcile, hainele, vizitatorilor, pereții peșterii sînt linși de niște flăcări verzi, albastre, violete; plutim într-un imperiu de smarald. Rîul devine uneori adînc de cca 40 de metri și capătă astfel o culoare puternică de jad, atît de densă încît ți se pare imposibil să fie străpunsă cu botul ambarcațiunii. Dar călătoria de vis continuă totuși. Deși știu că n-au destulă lumină, fotografii amatori nu se îndură să stea cu mîinile în sîn, aparatele lor țăcăne de zor încercînd zadarnic să prindă instantanee din Veneția subterană, unde s-au turnat filme ca „Floarea de piatră" și „Călătorie în preistorie". Ajungem la un mal, mai străbatem cîțiva metri de stîncă, iar ne suim în bărci și mai călătorim o vreme pe apă.

Ne aflăm de o oră și trei sferturi sub pămînt. Străbatem din nou drumul prin stînci și ieșim la suprafață aproape de locul unde am intrat, orbiți de lumina deloc puternică a soarelui pîndit de nori.

Ce a contribuit mai mult la senzația de copleșeală, la amețeala care ne-a cuprins — magnificele fenomene naturale sau felul cum sînt îngrijite, amenajate și prezentate vizitatorilor?

B. DUMITRESCU

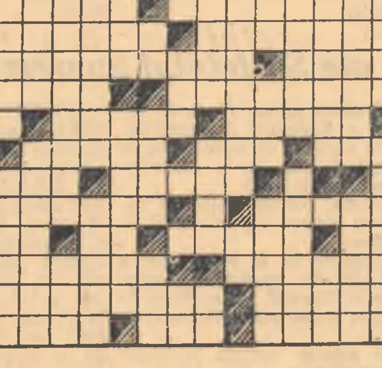

Și miracolele au istoria, evoluția lor. Probabil că prima minune a echilibrului a constituit-o faptul că omul a început să meargă pe două picioare. De atunci s-au realizat uimitoare progrese în domeniul echilibristicii. Și ceea ce vedeți în fotografia alăturată nu e un spectacol obișnuit, ci un adevărat miracol.

Revista italiană de tineret „Avanguardia" ne face cunoștință cu acești temerari echilibriști suspendați de un cablu aflat la 20 de metri înălțime. Dacă veți exersa cu perseverență — cine știe — poate reușiți și dvs. o asemenea performanță. Încercați. Noi vă urăm în tot cazul, succes.

Cuvinte încrucișate

Călătorii

ORIZONTAL: 1. Mijloc de circulație maritim — Cale de urmat. 2. Iubitor de călătorii — Columb a descoperit-o, crezînd că e India. 3. Să vedem dacă o găsiți... — Zgîrcit. 4. Examen vorbit — Avînd-o șubredă nu se pot întreprinde călătorii grele. 5. Conduce avionul și vaporul — A expune. 6. Loc de odihnă și dormit pentru călători — Numeral (feminin) — Atmosferă. 7. Călăuzește vapoarele la intrarea în port — Descoperit. 8. Cu ritm — Se spune că ar fi întemeiat Bucureștiul. 9. Noroi — I-a servit lui Columb să demonstreze importanța descoperirii sale — Pe față, deschis — Încep să rîd. 10. Adăpost pentru călători în munți. Nume de băiat. 11. Titlu de onoare — Ceea ce-i mai bun, mai distins. 12. A pune sare — Zvîrle săgeți — Din neamul tătarilor.

VERTICAL: 1. În el se călătorește pe calea ferată — Îi este teamă. 2 Gust — Călătorește aiurea (ironic). 3. Necesar pentru călătorii ce trec dintr-o țară în alta — Element chimic. 4. Puternic, întărit (figurat) — Macină cereale. 5. Interpretat de artiști — Diviziuni în armata romană. 6. Rodica Nestor — Curier din secolul trecut — Începe o afacere. 7. Acest (moldovenește) — Alifie. 8. Părinte — Nu ține minte — Două sute. 9. Care persistă decenii și secole — Tatiana Florescu. 10 Negație — Fir — Îl cumpără călătorii de la casă. 11. Listă cu greșeli de tipar la o carte — Aparat mult întrebuințat în călătorii pentru orientare. 12. Adversară — Ordinea ceremoniilor unui cult. 13. Prins de un cui — Lipsită de frumusețe. 14. Nu sînt dese — Călătorește numai pe apă.

Inima lui Chopin

Într-una din duminicile petrecute la Varșovia, gazdele noastre ne-au rezervat o călătorie-surpriză. Era o zi mohorîtă, cu ploaie și ceață, care nu te îndemna de fel la excursie. Și totuși, am plecat... După ce am parcurs cu mașina cîteva zeci de kilometri în afara Varșoviei, șoferul a cotit la dreapta. Pe o tăbliță indicatoare am citit: Jelazowa Wola. Peste cîteva minute am ajuns la capătul drumului. L-am bănuit după nenumăratele mașini, autobuse, motociclete, oprite aici. Am pătruns apoi într-un parc. De fapt, cuvîntul acesta — „parc" — mi se pare umil și searbăd față de ceea ce ni s-a înfățișat înaintea ochilor. Mărginind aleile, copacii, arbuștii, pomii îți ofereau cu dărnicie, la fiecare pas, o nouă imagine. Am văzut trăind alături, în frățească vecinătate, brazi, pini și alte conifere pe care nu le-am întîlnit pe plaiurile noastre, alături de pomi fructiferi și de liliac. Iar liliacul, deși era la mijlocul lui iunie, își răsfăța ciorchinii înfloriți, în culori minunate. Ronduri de flori îmbălsămau aerul. Poduri arcuite ne-au condus peste brațul unui mic lac, aflat în mijlocul parcului.

În mijlocul parcului am aflat o căsuță. Nu prea înaltă și foarte veche. Ni s-a spus: E casa în care s-a născut Chopin. Iar apoi, alături de zecile de vizitatori, i-am pășit cu emoție pragul. Pe pereți se păstrează încă fotografii din vremea cînd Chopin era copil, adică de la începutul veacului trecut. Într-o cameră, așezată pe o pernă de catifea roșie într-o vitrină, un mulaj: mîna lui Chopin. Tot aici, rezemat de perete, un pian foarte vechi. Probabil pianul pe care Chopin, copil fiind, a învățat să cînte. Apoi am văzut, la una din extremitățile casei, o cameră mică, cu acoperișul boltit, în care se află un singur lucru: o enormă cupă cu flori. Deasupra camerei, cîteva rînduri te vestesc: aici s-a născut Chopin.

Cînd am ieșit din casa-muzeu, am zărit în jurul ei zeci de oameni, unii pe bănci, alții așezați chiar pe iarbă, unii în picioare. Așteptau. La un moment dat, ferestrele casei au fost deschise și s-a făcut liniște. Se auzea doar ciripitul păsărelelor. Și atunci, din casă au răsunat, cîntate la pian, primele acorduri ale unei cunoscute poloneze a lui Chopin. Iar eu, ca și toți cei din jurul meu, aveam senzația certă că el însuși e cel care-și cîntă „poloneza". Flora luxuriantă a parcului, liniștea de aici și căsuța, cîntecul păsărelelor mi-au relevat în clipa aceea ceva din delicatețea și gingășia, etern umane ale muzicii lui Chopin. La plecare am văzut un lucru pe care la venire nu-l observasem. Pe o mică movilă, o placă din bronz vestea că aici s-a aflat în timpul războiului urna cu inima lui Chopin (compozitorul, mort în Franța, a cerut ca inima să-i fie adusă în patrie). Salvată din mîna hitleriștilor, urna care cuprindea rămășițele generoasei inimi, a fost purtată de însuși tovarășul Boleslaw Bierut de la Jelazowa Wola la Varșovia, unde a fost depusă în Biserica Sfintei Cruci.

Fiecare lucru de la Jelazowa Wola îți amintește de marele compozitor, de omul ca și de artistul Chopin — mîndria poporului polonez.

MARIAN GRUIA

Modă

Rochie de mătase

Pulover de lînă și fustă

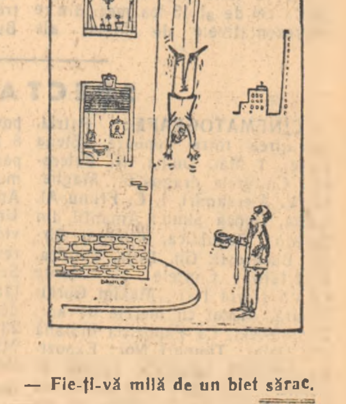

Eroare tragică

Umor străin

— Te felicit, tovarașe, de mult nu mi s-a făcut o critică atît de curajoasă.

— Fie-ți-vă milă de un biet sărac.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii", Tel. 7.60.10. Secția scrisori, Tel. 7.66.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".

STAS — 3152 — 52